

蒼海館の殺人

ฆาตกรรม
คดีแสนน้ำเย็น
อาโอมิกัง

อัสสิกาอะ ทาสึมิ ไซยุน
บันทึก ต. ประดิษฐานวอนย์ แพล

Murder of Aomikan

蒼海館の殺人

ฆาตกรรมคฤหาสน์น้ำเงินอาโอโมกัง

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

อัตสึทากะ ทาสึมิ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐาบุญชัย แปล

จากใจสำนักพิมพ์

หลังจากเหตุการณ์ไฟป่าลูกโหมกระหน่ำจนคฤหาสน์กุเร็งกังมอดไหม้ ทาโดโกโระก็ไม่ได้พบเพื่อนรักอีกเลย แม้จะอ้างว่าเพื่อไปร่วมจัดงานศพคุณปู่ของคัตสึราจิ แต่ใจของเขาสั่งให้ไปเยี่ยมเยียนถึงคฤหาสน์ตระกูลพร้อมกับมิตานิเพื่อนสนิทอีกคนของทาโดโกโระ ภาพลักษณ์แสนสมบูรณ์แบบที่แสดงให้เห็นช่วงสวยงามจนกระทั่งเกิดสิ่งไม่คาดฝันขึ้น สายสัมพันธ์ของครอบครัวตัวอย่างอาจถึงคราวที่ต้องสั่นคลอนในที่สุด

นิยายสืบสวนเล่มใหม่ภาคต่อจาก “ฆาตกรรมคฤหาสน์แดงกุเร็งกัง” ที่เต็มไปด้วยความละเอียดละออ การันตีรางวัลชนะเลิศอันดับ 1 Authentic Mystery Best 10 ในปี 2021 โดยนักเขียนชนะเลิศรางวัล Honkaku Mystery Award ครั้งที่ 23 ปี 2023 อตสึการะ ทาสึมิ ผู้สร้างสรรค์คดีปริศนาสุดแบบยลออกมาสู่สายตาผู้อ่านทั้งหลาย

การสืบสวนที่เข้มข้นไปด้วยข้อมูลตลอดระหว่างทาง ย้ำเตือนให้เหล่านักสืบทั้งร่องรอยอะไรไปไม่ได้เลย หากคิดว่าเข้าใจที่สุดจดหมาย กลับยิ่งรู้สึกหลงทาง ปมที่ถูกมัดอย่างแน่นหนาค่อยๆ เพิ่มจำนวนขึ้นไปตามระดับน้ำที่เอ่อล้น ใครเป็นผู้อยู่เบื้องหลังทั้งหมดกันแน่

สำนักพิมพ์ไดฟุคุขอเปิดประตูเชิญท่านเข้าสู่วังวนปริศนาที่ถูกถักทอเป็นแบบแผนราวกับเดินบนกระดานหมากรุกที่คนร้ายสามารถมองลึกเข้าไปในจิตใจของทุกคน มาร่วมไขคดีฆาตกรรมคฤหาสน์น้ำเงินอาโอมิกังท่ามกลางหยาดพิรุณโปรยปรายและเปิดโปงความลับที่ซ่อนเร้นของทุกคนกันเถอะ

สำนักพิมพ์ไดฟุคุ

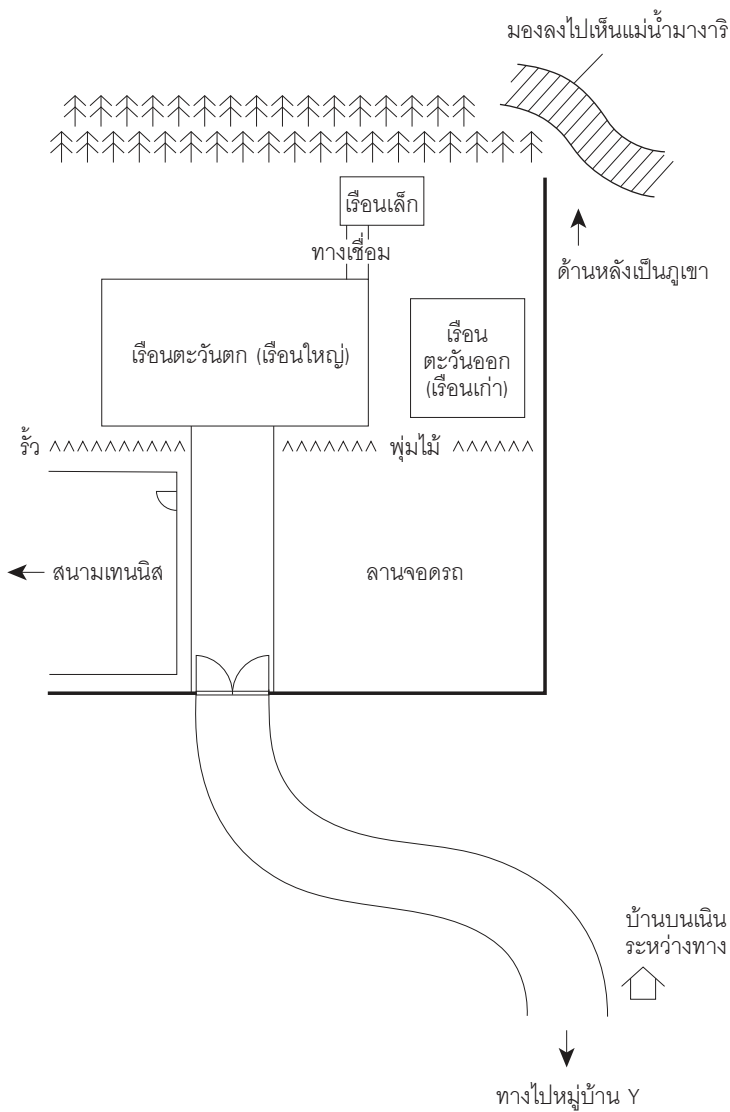
จากใจนักแปล

เป็นการฆาตกรรมที่ซับซ้อนซ่อนเงื่อน การวางแผนโดยคาดการณ์
ความเคลื่อนไหวของทุกคนในคฤหาสน์ ทุกการกระทำของทุกคนส่งผลดี
ให้กับคนร้ายอย่างไม่น่าเชื่อ ถ้าไม่อ่านให้ดีก็คงเดาไม่ถูกเป็นแน่ แต่กระนั้น
พระเอกคตส์วีรของเราก็สามารถอ่านเบื้องหลังของคนร้ายอีกทีหนึ่งได้
ทั้งที่เพิ่งเสียขวัญจากเหตุการณ์ “ฆาตกรรมคฤหาสน์แดงกุเร็งกัง” ที่เป็น
เล่มหนึ่ง

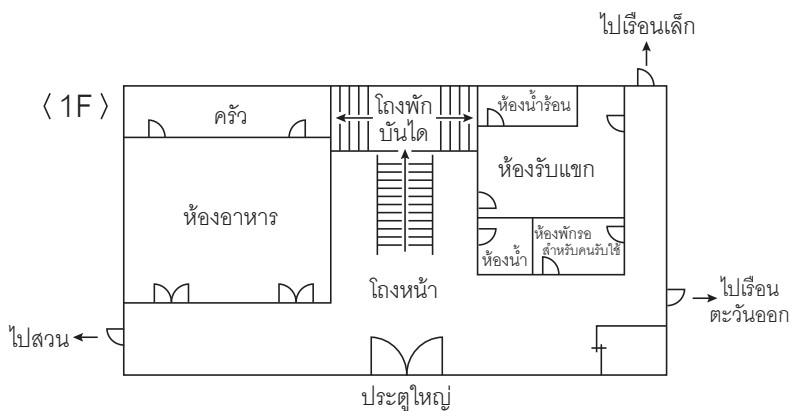
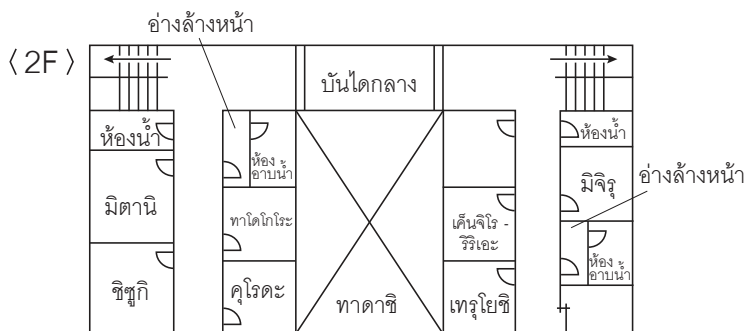
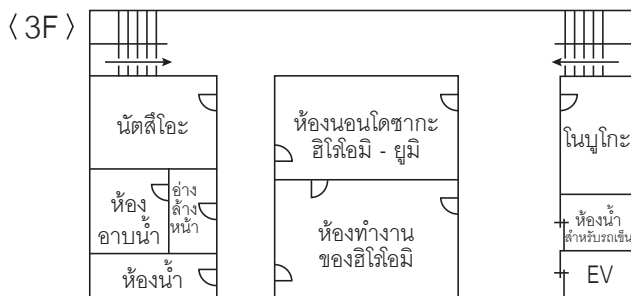
ถ้าถามว่าจำเป็นต้องอ่านเล่มฆาตกรรมคฤหาสน์แดงกุเร็งกังก่อน
ไหม ก็ต้องตอบว่า แม้จะมีการพาดพิงถึงกัน แต่โดยตัวทริกหรือกลอุบาย
ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกันเลย จึงสามารถอ่านเล่มนี้ได้โดยไม่ต้องอ่านเล่ม
คฤหาสน์แดงกุเร็งกัง แต่อย่างไรก็ตามถ้าอยากรู้ว่าทำไมพระเอกคตส์วีร
ของเราถึงได้เสียอกเสียใจจนไม่เป็นอันทำอะไร ไม่ยอมเริ่มสืบสวนคดีนี้
เสียที ก็ต้องย้อนกลับไปอ่านเล่มคฤหาสน์แดงครับ

สำหรับผู้แปลก็แปลด้วยความลุ้นระทึกอย่างยิ่งจนถึงวินาทีสุดท้าย
ว่า จะหาคนร้ายได้ทันพายุที่กำลังเข้ามา และหนียัยน้ำท่วมได้ทันหรือเปล่า
รับรองความสนุกครับ

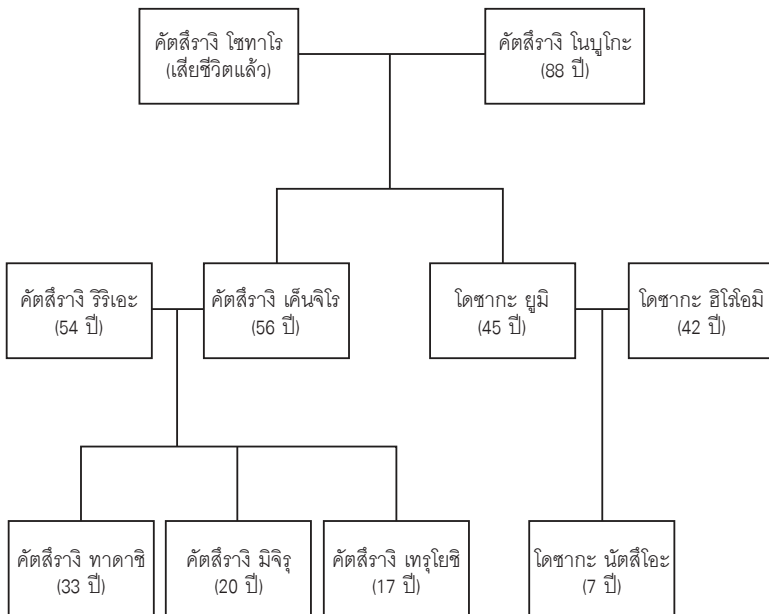
บัณฑิต ประดิษฐ์นางวงษ์

ผังรอบคฤหาสน์อาโอมิกัง

ผังเรือนใหญ่

แผนผังครอบครัว

บทนำ

[อีก 0 เมตรน้ำจะถึงคฤหาสน์]

อีกไม่นานคนร้ายก็จะขึ้นบันไดมา

ฉันยืนอยู่ที่โถงชั้นสองของบ้านคัตสึราจิ คฤหาสน์นี้ตั้งอยู่บน
ที่ราบสูงบนภูเขา ซึ่งคาดไม่ถึงว่าจะประสบภัยน้ำท่วมแบบนี้

ตอนนี้ น้ำท่วมชั้นล่างแล้ว

“รีบขึ้นไปข้างบน น้ำมาถึงตรงนั้นแล้ว”

“แต่กระเป๋ายังอยู่ชั้นล่าง...อ้าว โอ้เอ๊ย”

ครอบครัวของฉันและเหล่าผู้อพยพ ต่างกรี๊ดร้องขณะวิ่งขึ้นบันได
ทุกคนเปียกโชกจนถึงหน้าแข้ง วิ่งหนีน้ำขึ้นมาด้วยหน้าตาตื่นกลัว บางคน
ถึงกับปากชืด

หมู่บ้าน Y ที่อยู่เชิงเขาถูกกลืนหายไปกับน้ำโคลน โลกทั้งใบเหมือน
อยู่ใต้ น้ำที่บ้านของฉัน ด้วยการนำของเค็นจิโร พ่อผู้เป็นนักการเมือง เปิด
โถงหน้าและห้องอาหารชั้นหนึ่งรับประชาชนที่อพยพหนีจากหมู่บ้าน Y
ไม่ทัน

ไม่อยากจะเชื่อว่าน้ำจะท่วมสูงได้ถึงขนาดนี้...

รู้สึกเหมือนกระเพาะถูกบีบ อันตรายถึงชีวิตกำลังคืบไถลเข้ามา ไม่รู้
ด้วยซ้ำว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้หรือไม่

“คัตสึราจิ พวกเราก็คืบหนีกันเถอะ ขึ้นไปชั้นสาม...”

ทาโดโกโรดึงมือฉัน

แต่เมื่อเห็นฉันแข็งขืนไม่ยอมขยับ เขาทำตาโต จากนั้นทางตาก็กลมองด้วยสายตาเป็นห่วง คงคิดว่าฉันตกตะลึงเกินไปจนขยับตัวไม่ออก

“ฉันกำลังรอ” ฉันตอบ

ทาโดโกโร่ร้องเสียงแหลม “เวลาฉุกเฉินอย่างนี้ยังจะรออะไรอีก”

เข้าใจถึงความกังวลของทาโดโกโร่ แต่จะบอกเขาก็ไม่ได้ เพราะปฏิกิริยาของเขาชัดเจนเกินไป อาจทำให้คนร้ายรู้ตัวได้

ฉันกำลังรอคนร้าย

ปริศนาทุกอย่างจะเปิดเผย ฉันกำลังเตรียมการเพื่อเผชิญหน้ากับคนร้าย

ต้องชนะแน่ แต่กระนั้นร่างกายก็สั่นไม่หยุด คนร้ายซึ่งวาดแผนการได้ถึงขนาดนี้ฉันเองก็รู้สึกกลัว ทั้งที่ได้ไตร่ตรองข้อสรุปนี้มาเป็นอย่างดีแล้ว แต่จนปานนี้ก็ยังไม่เห็นภาพชัยชนะ

เพราะอย่างนี้ จึงอยากเห็นตัวพริบตา

พริบตาที่ตัวเขาเองก็ตกอยู่ในอันตรายถึงชีวิตเขาจะมีสีหน้าแบบไหน จะมองเห็นความจริงจากตรงนั้นหรือเปล่านั้น ถ้าไม่เป็นแบบนั้นแล้ว เขาจะโกหกกว่าอย่างไร

ขณะที่ทุกคนกรีดร้องวิ่งขึ้นบันไดมา

หนึ่งในจำนวนนั้น มีบุคคลที่เป็นเป้าหมายอยู่

เขากำลังจะมา

บทที่ 1 คู่มือบ้าน Y

“ถ้าคุณรู้จักปู่ฉัน” โซเฟียพูด “คุณต้องคิดไม่ถึงแน่ว่าคุณจะเสียชีวิตด้วยโรค”

—อาภาภา คริสตี้ ‘Crooked House’ (แปลโดย ทามูระ ริวอิชิ)

1 ระหว่างทาง [อีก 30 เมตรน้ำจะถึงคฤหาสน์]

วังหรือนี่

นี่คือคำพูดที่ผุดขึ้นในหัวของผม ตอนเห็นบ้านของคัตสึราจิ

เรือนฝรั่งสามชั้นโทนสีขาว หน้าเรือนฝรั่งนั้นมีสนามเทนนิสและลานจอดรถพร้อม สิ่งปลูกสร้างก็ไม่ได้มีแค่หลังเดียว แต่ด้านข้างยังมีเรือนไม้ภูมิฐานแบบญี่ปุ่นอยู่

ประตูรั้วซึ่งสูงเกือบสองเท่าของส่วนสูงของคนก็น่าตื่นตาตื่นใจ พอประตูเปิดออก ผู้ที่ยื่นหน้าออกมาเป็นชายสูงอายุในชุดพอบ้านสีดำ และชายหนุ่มในชุดสูทสีดำ พื้นที่ก็กว้างขวาง กว่าที่จะถึงตัวบ้านยังอีกราวสิบห้าเมตร ภาพที่เห็นเหมือนอยู่คนละโลก ทำให้ผมเหม่อลอยราวกับอยู่ในฝัน ทำให้รู้ตัวเลยว่าเราอยู่กันคนละโลก ไม่ว่าจะอยากรู้หรือไม่ก็ตาม

สุดสัปดาห์ของกลางเดือนตุลาคม อากาศเย็นช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วงให้ความรู้สึกสบายผิว ท้องฟ้ามีดครึ้ม คงเป็นผลจากพายุฤดูร้อนที่กำลังเข้าใกล้หมู่เกาะญี่ปุ่น

เด็กขายนัตสี่โอะเปลี่ยนจากจูงมือผม ผายมือทั้งสองออกกว้างให้
เห็นศฤหาสน์ จมูกบานเบ้งด้วยความโอ้อวด

“นี่ไงพี่ ที่นี่คือปราสาทของจอมปีศาจ ปราสาทที่เป็นที่อยู่ของจอม
ปีศาจผู้ยิ่งใหญ่ผู้วางแผนครอบครองโลก”

นัตสี่โอะยิ้มอย่างไม่ครั่นคร้าม

เด็กคนนั้นพูดอะไรประหลาด ถ้าจะเปรียบเทียบ น่าจะเป็นปราสาท
ของพระราชา มากกว่าจะเป็นปราสาทของจอมปีศาจ

ผมรู้สึกตัวสั่น คิดว่าตัวเองไม่คู่ควรกับสถานที่แห่งนี้

“เฮ้ย ทาโดโกโระ กลัวเหรอ”

มิตานิผู้เป็นเพื่อนกระซิบ ผุดยิ้มกว้างที่ริมฝีปาก

“ของแบบนี้สิ่งสำคัญต้องทำใจกล้า อย่างน้อยได้เห็นหน้าคัตสึรางิ
แล้วค่อยกลับ”

“อ๊ะ ไซลิ...”

แม้แต่ตัวเองก็ยังรู้ว่าเสียงนั้นไร้พลัง มิตานิหรีตามอง หน้อย รู้ว่า
จะบอกให้เตรียมใจให้ดีไซใหม่ละ

ผมและมิตานิพากันมายังหมู่บ้าน Y ซึ่งอยู่กลางป่าเขาของจังหวัด
หนึ่งในเขตคันโต

เพื่อมาพบกับเพื่อนผู้หมกตัวอยู่ในบ้านสองเดือนเศษคัตสึรางิ เทรุโยชิ

ทำไมเขาถึงมาโรงเรียนไม่ได้ ทำไมผมกับมิตานิถึงได้มาที่นี่

จะเล่าเหตุผลนั้น ต้องย้อนกลับไปถึงวันพุทที่ผ่านมา

* วันพุธ

“ลาไปงานศพหรือครับ”

อาจารย์ประจำชั้นชะงักมือ เงยหน้าจากการให้คะแนนเทสต์ย่อย
กะพริบตาถี่ได้แว่น

“อะไรกัน ไม่รู้หรือ เหมือนทาโดโกโรจะสนิทกับคัตสึราจิ นี่กว่ารู้แล้วเสียอีก”

“เอ่อ...”

เขาเบนสายตากลับไปที่ปีกข้อสอบ “อันนี้ต้องทำให้เสร็จ เพราะพรุ่งนี้ต้องคืนผลทดสอบย้อยให้นักเรียน ม.6 ทาโดโกโรอยู่ ม.5 จะเห็นก็ไม่มีปัญหาหรอกนะ” เขาพูดเหมือนแก้ตัว ได้ยินเสียงร้องรับส่งของชมรมกีฬาที่กำลังวิ่งอยู่ในสนามดังลั่นจากหน้าต่างห้องที่เปิดกว้าง

“พวกเธอถูกกักบริเวณนานแค่ไหนนะ”

“สองอาทิตย์ครับ”

“จนถึงกลางเดือนกันยายนะ ช่วงปลายเดือนกันยา ญาติของคัตสึราจิเสีย จำไม่ได้แล้วว่าเป็นคุณปู่หรือคุณย่า พอกักบริเวณเสร็จก็เลยลาไปงานศพต่อ เห็นว่ากำลังจะทำบุญสี่สิบเก้าวัน”

ถ้าอย่างนั้น ญาติของคัตสึราจิที่ว่าก็เสียตอนปลายเดือนสิงหาคมใครกันนะ เขาอาศัยอยู่ที่โตเกียวกับพ่อแม่และพี่สาว แต่เคยได้ยินว่าบ้านใหญ่อยู่อีกที่หนึ่ง

เสียงปากกาแดงขีดเขียนดังก้องอย่างไรอารมณ์

“...ลาไปงานศพนี่ ลาได้นานขนาดนั้นเที่ยวหรือครับ นี่สัปดาห์ที่สองของเดือนตุลาคมแล้วนะ”

เขารุกคืบ ไม่ยอมแพ้อาจารย์ที่ไม่ใส่ใจ

“อ้อ...ลาไปงานศพได้ไม่เกินสิบวัน ถ้างานทำบุญก็ได้วันเดียว นอกเหนือจากนั้นปกติก็ต้องถือว่าขาดเรียน คงเพราะเสียใจ เอาเถอะ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก คัตสึราจิ เขาเรียนเก่งไม่ทันไรก็น่าจะตามทัน ครบครวัเขาก็มีแต่คนมีหน้ามีตา คุณพ่อของคัตสึราจิเป็นถึงนักการเมืองผู้มีชื่อเสียงเขี่ยวนะ ได้ดูข่าวกับเขาบ้างไหม”

“เอ่อ ไม่ค่อยจะ...”

“เป็นตระกูลที่สุดยอดเยี่ยมจริงๆ คุณพ่อเป็นนักการเมือง พี่สาวเป็น

สุดยอดนางแบบ แล้วยังมีศาสตราจารย์มหาวิทยาลัย ตำรวจ แล้วก็
นายความ— พร้อมสรรพด้วยคนระดับท็อป โรงเรียนเราเป็นโรงเรียนที่มีชื่อ
จะมีคนที่มีญาติเป็นคนมีชื่อเสียงมาเรียนก็ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ตระกูลนี้ต้อง
เรียกว่าสุดยอดจริงๆ ตอนอาจารย์พบนักเรียนกับผู้ปกครองพร้อมกัน ทาง
นี้ถึงกับประหม่าเลย”

เขาหัวเราะกับมุกตลกของตัวเอง

ผมมองโต๊ะอันยุ่งเหยิงของอาจารย์ สายตามาหยุดที่เอกสารใน
แฟ้มใส “ใบลาหยุดไปงานศพ”

เขาให้คะแนนเสร็จก็ลุกขึ้น ยิ้มน้อยๆ จากนั้นจึงตบไหล่ผม

“เอาเถอะ เวลาแบบนี้ ต้องทำให้สบายๆ รอเขาหน่อยก็แล้วกัน
งั้นอาจารย์ไปดูชมรมฟุตบอลซ้อมหน่อยนะ”

อาจารย์ประจำชั้นจากไป ทั้งผมไว้ในห้องพักอาจารย์ **นึกว่ารู้แล้ว**
เสียอีก คำพูดเล็กน้อยนั้น เหมือนหนามทิ่มแทงอกจนสลัดไม่หลุด รู้ว่า
อาจารย์ไม่ได้มีเจตนาไม่ดี จะมานั่งเสียใจก็เหมือนคนโง่ ทั้งที่เข้าใจ แต่ก็
อดที่จะรู้สึกหดหู่ไม่ได้

ที่เคาน์เตอร์ของห้องสมุด แขนงป้าย ‘ผู้มีพระกรุณาเรียกบรรณารักษ์’
ยังไม่ถึงช่วงใกล้สอบ ผู้คนในห้องสมุดจึงบางตา

พอเดินอ้อมไปด้านหลังเคาน์เตอร์ มองลอดหน้าต่างไปทางห้อง
บรรณารักษ์ ก็เห็นคนที่ผมต้องการอยู่ที่นี่

มิตานิผู้เป็นกรรมการห้องสมุดกำลังหุ้มฟิล์มใสใส่ปกหนังสือ งาน
หลักของกรรมการห้องสมุดคืองานที่เคาน์เตอร์ แต่มิตานิสนิทสนมกับ
อาจารย์บรรณารักษ์หญิง จึงได้เรียนวิธีหุ้มปก เห็นว่าเวลาอยากทำก็เข้าไป
ช่วยเป็นครั้งคราว

หนังสือเล่มนั้นเป็นพ็อกเก็ตบุ๊กชื่อ ‘The Silent Salesman’ ของไมเคิล

Z. เลวิน

เขาดึงฟิล์มออกจากกระดาษปะหลังเป็นรูปสามเหลี่ยม แล้วเอามาประกบกับมุมหนังสือ ฟิล์มติดรอยนิ้วมือได้ง่าย อีกทั้งถ้าไม่หุ้มให้ดีในที่เดียวจะทำให้หนังสือชำรุด ดังนั้นถึงปกติเขาจะเป็นคนทำแบบขอไปที แต่เฉพาะตอนนี้สีหน้าเขาเอจจริงเอจจังมาก เขาใช้ไม้บรรทัดทาบ ปลูกไล่ฟองอากาศออกอย่างระมัดระวัง พอหุ้มปกหน้าและด้านในปกหน้า ไปจนถึงปกหลังเสร็จ ก็จะต้องฟิล์มส่วนที่ว่างอยู่ทั้งบนล่างเป็นมุมทแยง แล้วพับเข้าด้านใน เพื่อเสริมความแข็งแรงให้กับด้านบนและด้านล่างของปกที่อ่อนบาง เขาก็ทำได้อย่างคืบคเคย

พอเห็นเขาอ่อนลมหายใจออก ผมจึงเคาะประตูห้องบรรณารักษ์ มิทานิเงยหน้าขึ้น ส่งยิ้มกว้างให้ผมข้ามหน้าต่างมา

“นี่ อาจารย์นักเขียน วันนี้มาหาข้อมูลหรือ?”

เขาเปิดประตู ล้อเลียนเสียงเบา

ผมได้เล่าเรื่องที่ผมเขียนนิยายส่งประกวดนักเขียนหน้าใหม่ ให้มิทานิและคัตสึรางิที่สนิทกัน

“ไม่ใช่อย่างนั้น ถึงจะมีเรื่องสั้นที่เขียนต่อไม่ได้...แต่วันนี้ไม่ได้มาเรื่องนั้น แต่เป็นเรื่องของคัตสึรางิต่างหาก”

“หืม อย่างนั้นหรือหรือ เข้ามาสิ ในนี้รกรกหน่อยนะ”

เขามีนิสัยเสียที่ใช้ห้องบรรณารักษ์เหมือนกับเป็นห้องตัวเอง

“แล้ว เรื่องของคัตสึรางิ ได้ถามอาจารย์ประจำชั้นแล้วรู้อะไรมาบ้างล่ะ”

ตั้งแต่ว่าคัตสึรางิไม่มาโรงเรียน ก็เคยไปที่บ้านของเขาที่โตเกียวมาครั้งหนึ่ง แต่ไม่ได้พบกับคนในครอบครัว มีแต่คนรับใช้มาไล่ที่หน้าประตู ตอนนั้นถึงได้รู้ว่านอกจาก “บ้านที่โตเกียว” แล้ว ยังมี “บ้านใหญ่” อยู่ต่างหาก

“อาจารย์บอกว่าลาไปงานศพ”

มิทานิขมวดคิ้ว

“แต่มันไม่นานไปหน่อยหรอก”

มิตานิเป็นเพื่อนที่เป็นห่วงเป็นใยผมที่สุดหลังถูก “กักบริเวณ”

ตอนปิดเทอมฤดูร้อนปีนี้ ผมกับคัตสึราจิผู้เป็นเพื่อนสนิท ได้พากันหนีค่ายเรียนหนังสือ เพื่อไปค้นหาของหายากตามถ้ำต่าง ๆ นักประพันธ์นิยายผู้ยิ่งใหญ่ใกล้กับที่พักของเรา แต่ไปเจอไฟไหม้ป่าจนหนีออกจากถ้ำไม่ได้ และเด็กสาวคนหนึ่งได้ตายไปต่อหน้าพวกเราที่ถูกขังอยู่ด้านใน—

รู้สึกปวดศีรษะแปล๊บๆ

พวกเรารอดกลับมาจนได้ ทีมค้นหาได้คุ้มครองพวกเราจนมารักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลใกล้เคียง และแจ้งให้อาจารย์และผู้ปกครองทราบ

เหล่าอาจารย์ไม่ให้ออกไปไหนเลย ด้วยเหตุผลที่ว่า ‘หนีจากค่ายโดยพลการ จนทำให้ตัวเองตกอยู่ในอันตราย’ ซึ่งนอกจากจะโดนตักเตือนอย่างหนักแล้ว ยังถูกสั่งกักบริเวณสองสัปดาห์ตั้งแต่วันนั้นเลย โดยให้กักบริเวณอยู่ในห้องหนึ่งตลอดทั้งวัน ระหว่างที่อยู่ในโรงเรียน ต้องอยู่ในห้องนั้นคนเดียว มีอาจารย์มาดูเป็นครั้งคราว เป็นประสบการณ์ที่ทรมานมากทีเดียว

พ่อกับแม่ต้อนรับการกลับมาของผมอย่างอบอุ่น แต่พอร่างกายกลับมาแข็งแรงก็ดูอย่างเข้มงวด แม่หลังน้ำตาด้วยความสับสน พ่อหลังไม่ให้ออกไปไหนเลย ก็แอบมาพูดปนตลกตอนที่แม่ไม่อยู่ว่า

“เอาเถอะ ถ้าอยากจะเขียนนิยาย ก็มีประสบการณ์เยอะๆ ไว้ไม่เสียหลายหรอก” ผมต้องอดกลั้นน้ำตา แล้วพยักหน้าให้อย่างว่าง่าย

พอหมดระยะเวลาการกักบริเวณ ก็ถูกมองด้วยสายตาเหมือนตัวประหลาด ทำให้ไม่ได้หนีจากค่าย เกิดอะไรขึ้น...มีรายงานข่าวว่าถ้ำนั้นไหม้วอด และพบศพถูกยิงสาดเสียหายอย่างหนักท่ามกลางซากสลักหักพัง

ผมก็ตอบในขอบเขตที่พอพูดได้ แต่ไม่อยากพูดถึงแม้แต่เรื่องของคัตสึราจิ

มิตานิไม่ได้สนิทกับคัตสึราจินัก แต่ก็ห่วงผมจากใจ จึงคอยมา

เป็นที่ปรึกษา

“ลาไปงานศพจริงๆ หรือเปล่าล่ะ”

มิตานิกอดอก ฟิงพนักเก้าอี้

“ก็นั่นไง ที่ทาโดโกโระบอกว่าเหมือนคัตสึรางิจะเสียใจมากไม่ใช่หรอ”

“ก็เลยมาเรียนไม่ได้ใช่มั้ยหรอ...”

เป็นเรื่องจริงที่เหตุการณ์นั้นทิ้งบาดแผลในใจ ทำให้คัตสึรางิสูญเสีย
ความเป็นตัวของตัวเองด้วย

อาสุโก อิคารุหญิงผู้เป็นยอดนักสืบในอดีต เป็นคนที่ผมเคยเฝฝัน
ถึง ไม่อยากจะบอกเลยว่าหล่อนเป็นคนที่จุดประกายให้ผมฝันอยากเป็น
ยอดนักสืบอยู่พักหนึ่ง หล่อนเป็นคนที่ไซปริศนาได้อย่างงดงามในคัตสึรางิ
เข้าไปเกี่ยวพันด้วยสมัยประถม การได้พบกันอีกครั้งที่คฤหาสน์อาทิตย์
อัสตงอย่างไม่คาดฝันเป็นเรื่องน่ายินดี แต่หล่อนกลับขัดแย้งเรื่องคดีกับ
คัตสึรางิตั้งแต่นั้น

คดีนั้นเหมือนเป็นการต่อสู้เรื่องมุมมองของการเป็นนักสืบ ระหว่าง
อาสุโกกับคัตสึรางิด้วย หลังจากไซคดีแล้ว นักสืบควรทำอะไร จะทำ
อะไรให้กับคนร้ายหรือผู้เกี่ยวข้องได้บ้าง

คัตสึรางิไซปริศนาทุกเรื่องไม่ว่าจะเป็นคนร้าย กลอุบาย รวมถึง
แผนการร้ายที่อยู่เบื้องหลัง แต่อาสุโกกลับช่วยเหลือทุกคนจากวิกฤตการณ์
นั้นด้วยการไม่ไซปริศนา ด้วยเหตุนี้จึงทำให้คัตสึรางิไม่เชื่ออีกแล้วว่าการ
ไซปริศนาเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่สุด ตอนนั้นคัตสึรางิเหมือนถูกปฏิเสธสิ่งที่ตัวเอง
เชื่อมาตลอดสิบปี จึงยังสับสนงงจนอยู่

เมื่อคิดเช่นนี้แล้ว ในส่วนที่ยังมีสติเยือกเย็น ก็อยากจะหัวเราะใส่ว่า
คัตสึรางิคิดมากเกินไป แต่สีหน้าที่เขาเผยให้เห็นตอนท้ายของคดีนั้น ดูเศร้า
ซึมเสียจนไม่อาจจะเพิกเฉยกับความคิดมากนั้นได้

(จะยังไ้ก็แล้วแต่— ผมทำได้ยอดเยี่ยมคือการไซคดี)

เสียงตะโกนของเขายังคงก้องอยู่จนถึงตอนนี้

“...ไปลาบनโตะอาจารย์ หลังจากอาจารย์ออกไปแล้ว ฉันก็เลยเอามาดู
นิดหน่อย เป็นของคัตสึราจิจริงๆ คนที่เสียคือคัตสึราจิ โชทาโร เหมือนจะเป็น
คุณปู่ของคัตสึราจิ วันที่เสียชีวิตคือปลายเดือนสิงหา สูดสับดาห์นี่ก็ครบ
สี่สิบเก้าวัน”

“นี่นาย...”

มิตานิกายหน้าผาก ถอนหายใจยาว

“นายเป็นคนทำอะไรบ้าง อย่างนั้นด้วยเหรอ แอบดูเอกสารบนโตะ
อาจารย์โดยพลการ อันตรายมากนะ เดี่ยวโดนกักบริเวณอีกจะทำยังไง”

“ก็ทำไม่รู้สิ อีกร่าง...”

ผมหยิบกระดาษไนต์จากกระเป๋าเสื้อนักเรียน

“มีที่อยู่ของบ้านใหญ่บนสำเนาใบมรณะของคุณโชทาโรที่แนบมาด้วย”

มิตานียกไหล่ส่ายหน้า

“ไม่ไหวเลย...นายนี่ ตอนได้ที่อยู่คุณาส์ของคุณทาการาดะ ยูซังก็
เห็นบอกว่าไปได้มาจากจดหมายของบรรณาธิการไม่ใช่เหรอ ทำอะไรแบบ
เดียวกันประจำเลยนะเนี่ย”

“อ๊ะ เรื่องนั้น...”

เขามองไปที่กระดาษไนต์

“เหมือนจะอยู่ในป่าเขาของจังหวัดข้างเคียงนี่... ลองไปดูไหม”

เขาพูดโพล่งขึ้นมา

“หา”

ผมเงยหน้าให้กับคำพูดที่ผิดคาด มิตานียิ้ม ยกไหล่อย่างแรง

“ก็เพราะทาโดโกโระเป็นห่วงไม่เลิกนี่นา ถ้าฉันไปดูให้เห็นจะได้
โล่งอกไม่ใช่เหรอ”

“แต่ว่า...”

ก็เป็นห่วงคัตสึราจิอยู่ ไม่ได้แม้แต่จะเห็นหน้าตั้งแต่เดือนสิงหา

อีกร่าง เรื่องบ้านของคัตสึราจิ

ถึงจะไม่เคยเจอกับครอบครัวของคัตสึราจิ แต่กลับมีความรู้สึกที่ไม่ดียิ่งงไม่รู้

คัตสึราจิเก่งในการจับโกหกผู้คน ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะครอบครัวของตัวเอง เขาเคยได้ยินจากปากของคัตสึราจิอย่างนั้น

ครอบครัวของคัตสึราจิเป็นตระกูลที่เต็มไปด้วยคนมีชื่อเสียง และดูเหมือนทุกคนจะให้ความสำคัญกับชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล คัตสึราจิเองก็เป็นคนหนึ่ง ดูจาก “บ้านที่โตเกียว” แล้วก็เป็นคฤหาสน์ใหญ่โตทีเดียว

ครอบครัวของคัตสึราจิอยู่ในสังคมชั้นสูง เต็มไปด้วยความเยอหยิ่งทะนงตัว คัตสึราจิต้องอยู่ในความโกหกนั้นตลอดวันตลอดคืน จึงมองปฏิกิริยาท่าทางตอนโกหกของผู้คนออก และยังกลายเป็นความรู้สึกต่อต้านการโกหกที่เป็นนิสัยติดตัวเขา

คัตสึราจิเคยพูดกับผมครั้งหนึ่งว่า

“ทาโดโกโระ ฉันไม่ชอบครอบครัวตัวเองเลย พวกเขาโกหกหน้าตายเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ครอบครัวของฉันเป็นครอบครัวที่โกหกเลยนะ”

คำพูดของคัตสึราจิ ตรงข้ามกับภาพอันสวยงามที่อาจารย์ประจำชั้นเล่าโดยสิ้นเชิง

จินตนาการอันเลวร้ายของผมมีแต่จะพองโตขึ้นเรื่อยๆ

ถ้าคัตสึราจิถูกครอบครัวของเขาขังไว้ เพราะการที่ได้ไปคฤหาสน์อาทิตยอัสดง หรือถ้าคัตสึราจิถูกมองว่าเดินทางผิด เพราะเจอกับเพื่อนเลวที่โรงเรียนล่ะก็ เขาอาจไม่ได้มาโรงเรียน หรืออาจถูกย้ายโรงเรียนซึ่งทำให้เราอาจจะไม่ได้แม้แต่จะพบกันอีก ขณะกำลังจะจมอยู่กับความคิดแย่ๆ นั้น

“สองพันเยน”

เสียงของมิตานิดึงผมกลับสู่ความจริง

“นั่งรถไฟจากโตเกียวไปสองชั่วโมง จากนั้นก็ต่อรถเมล์ ขาละสองพันเยนก็ไปได้ละ”

มิตานิเงยหน้าจากสมาร์ทโฟน ยิ้มกริ่ม

“จ้ะเราสองคนไปกัน เพราะเป็นเพื่อนสนิทของนาย ให้ฉันเป็นห่วงด้วยเถอะ”

เขาพูดอย่างสบายๆ ไม่ให้รู้สึกว่ายัดเยียด

“พอดีสุดสัปดาห์นี้ฉันว่าง ไปแค่นู่น้ำแล้วกลับมาก็คงได้ใช่ไหม ถ้าไปเข้าเียนกลับก็เป็นทริปสั้นๆ เลยนะ”

รู้สึกลึกลับที่จะเอามิตานิเข้ามาเกี่ยว แต่การจะไปคนเดียวก็เหงาทั้งที่คิดว่าตัวเองมีเพื่อนมากแล้ว แต่แค่ตีสี่ราจไม่อยู่คนเดียว คิดไม่ถึงว่าจะทำให้ตัวเองเสียศูนย์ได้ถึงขนาดนี้

“...ขอบใจ จ้ะก็ไม่เกรงใจแล้วกัน...”

“ไม่ต้องคิดมากน้า ฉันก็ไปเพราะอยากไปจริงๆ”

อ๊ะ แต่ว่า มิตานิพูดต่อ

“เห็นว่าสุดสัปดาห์นี้ได้ฝนจะเข้าไม่ใช่หรอ”

“ก็เห็นข่าวอยู่นะ เห็นว่าครั้งนี้ลูกใหญ่ด้วย”

“จะเข้าช่วงคืนวันเสาร์ จ้ะเราไปเช้าวันเสาร์แล้วกลับมาโตเกียวตอนบ่ายก็โอเค”

“เอาอย่างนั้นก็แล้วกัน ไม่อยากจะเจอภัยธรรมชาติอีกแล้ว”

พอผมพูด มิตานิหลุดหัวเราะ

“ดีแล้ว พูดติดตลกได้บ้างแล้วนี่”

* วันเสาร์

มิตานิหาวหอดพลางพูด

“มีเค้าฝนมาตั้งแต่เมื่อคืน ท้องฟ้าครึ้มๆ สงสัยที่ได้ฝนจะเข้าท่าจะจริง พยากรณ์อากาศเมื่อเช้าเห็นว่ามันเคลื่อนตัวเร็วขึ้น จะขึ้นฝั่งตอนบ่าย เราอาจต้องรีบเดินทางหน่อย ไม่จ้ะน้าอ่า”

เจ็ดโมงเช้า เราขึ้นรถไฟหวานเย็นจากตรงนี้ นั่งรถไฟไปต่อรถเมย์ เป็น

เวลาสามชั่วโมง เราสองคนใช้เวลาสบายๆ อ่านหนังสือระหว่างอยู่บนรถไฟ
จากรถไฟเปลี่ยนขึ้นรถเมล์ รถเมล์ขนาดย่อมวิ่งผ่านทิวทัศน์อันเรียบ
ง่ายระหว่างป่าเขา

จากสถานีรถไฟจนผ่านป้ายรถเมล์ที่สิบ รถเมล์ก็ข้ามแม่น้ำสายหนึ่ง
จากแผนที่ที่เอามาอย่างว่องไวจากชั้นของสถานีรถไฟ ทำให้รู้ว่าชื่อแม่น้ำ
มางารี กว้างราวห้าเมตร คดเคี้ยวเล็กน้อย

“แบบที่เราเรียนในชั่วโมงภูมิศาสตร์สินะ” มิทานิยื่นหน้ามองแผนที่
แล้วพูด “พอแม่น้ำโค้ง ด้านนอกของส่วนโค้งก็จะเกิดสิ่งธรรมชาติจากดิน
และทรายที่มากับน้ำ หมู่บ้าน W เป็นหมู่บ้านที่อยู่บนตลิ่งนี้”

“แล้ว หมู่บ้าน Y ที่พวกเรากำลังจะไปก็อยู่ฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำ”

“เหมือนบ้านของคัตสึรางิจะอยู่บนที่สูงขึ้นไปหน่อย”

เราโยกเยกอยู่บนรถเมล์ราวสี่สิบนาที่ ก็มาถึงป้ายรถเมล์ภายใน
หมู่บ้าน Y ถนนลาดยางอย่างดี สิ่งปลูกสร้างที่เป็นคอนกรีตก็มาก แต่ก็มี
ร้านขายขนมแบบยุคโบราณ มีป้ายสนิมเชรอะนะน้ำที่ท่องเที่ยวอย่าง
“ทะเลสาบมิกาซูกิ” ด้วย ทำให้ได้เพลิดเพลินกับทิวทัศน์แบบป่าเขาเป็น
ระยะๆ

ลมที่พัดลงจากเขามาพร้อมความชื้น เมฆดำก็คล้อยต่ำ หวังว่าฝน
ยังไม่ตกลงมา

เมื่อถึงเนิน จากการแสดงของแอปแผนที่ ดูเหมือนบ้านคัตสึรางิจะ
อยู่บนปลายเนินนี้

“ถ้าเนินนี้ยาวมากก็น่าจะเหนื่อยเลยทีเดียว”

มิทานิบ่น แผนที่จากชั้นของสถานีรถไฟวาดเป็นเส้นเค้าโครงไว้ด้วย
เมื่อเอามาเทียบกับตำแหน่งบนแอปแผนที่ที่แสดงที่อยู่ของบ้านใหญ่ของ
คัตสึรางิ ก็รู้ว่าหมู่บ้าน Y มีความสูงเหนือระดับน้ำทะเลสี่สิบห้าเมตร ส่วน
บ้านใหญ่สูงเหนือระดับน้ำทะเลเจ็ดสิบเมตร ตัวเนินก็ค่อนข้างลาด ไม่ชันนัก

พอเดินไปถึงช่วงกลางเนิน เด็กที่ยืนอยู่บนถนนก็ส่งเสียงทักมา

“พวกพี่มาจากไหน”

เด็กชายอายุราวห้าหกขวบ กำลังอมนิ้วชี้เหมือนทำเป็นนิสัย แหงนมองมาด้วยสายตาไร้เดียงสา

เด็กชายอีกคนในชุดเสื้อนอกสีดำ กางเกงขาสั้นก็สีดำ โผล่มาทางด้านหลัง อายุน่าจะมากกว่าเด็กคนแรกปีสองปี เขายิ้มดอก ผลัดยิ้มซุกซน

เด็กที่อายุน้อยกว่าสวมรองเท้าหนังที่ขัดเป็นมันเงา ขณะที่คนเด็กกว่าสวมรองเท้าผ้าใบมอมแมม ตรงหน้าเป็นบ้านไม้เก่าหลังเล็กอยู่โดดๆ หลังเดียว ดูแล้วไม่เข้ากับรองเท้าหนัง เด็กที่โตกว่าน่าจะเป็นเพื่อนที่อยู่แถวนี้กระมัง

“เฮ้ย นี่ พวกพี่ๆ” เด็กโตพูด “เดินมาอย่างนี้ขออนุญาตใครมาแล้วยังที่นี้เป็นถิ่นของพวกเรานะ”

เขาพูด ชูกิ่งไม้ที่ถือไว้ขึ้นมา เพราะเป็นเสียงแหลมเล็กก่อนจะเปลี่ยนเสียงจึงไร้ซึ่งพลัง อีกทั้งยังพูดเองหัวเราะคิกคักเอง รู้ได้ทันทีว่าเป็นการล้อเล่น

มิตานิดูตามน้ำเง “อ้าว ขอโทษครับ พวกเราเป็นคนนอก เพิ่งมาที่นี่วันนี้” เขาพูดตอบแบบเล่นด้วย เด็กสองคนมองหน้ากันแล้วหัวเราะกริ๊ดกร๊าดอย่างสนุกสนาน

“พวกพี่นี่สนุกจัง” เด็กคนโตกว่าพูด

“ไม่ใช่พี่ ฉันชื่อมิตานิดู ส่วนทางนี้ชื่อทาโดโกโระ แล้วพวกเธอละ”

คนอายุมากกว่าตอบว่า “นัตสึโอะ” ส่วนคนเด็กกว่าตอบว่า “ยูโตะ”

“สองคนเป็นเพื่อนกันสินะ”

“ใช่แล้ว ฉันอยู่บนเนิน ส่วนเจ้านี้อยู่ใต้เนิน”

ผมมองเนินกว้างข้างหน้า ขึ้นไปข้างบนก็น่าจะเป็นบ้านของคัตสึราจินี่ ถ้าอย่างนั้น นัตสึโอะเป็นคนในบ้านคัตสึราจินี่แหละ พอคิดแบบนั้นแล้วมองดู ก็เห็นว่าเสื้อผ้าของนัตสึโอะเป็นเหมือนชุดสำหรับพิธีการ

ที่บอกว่าบนเนินกับใต้เนิน คงแสดงถึงตำแหน่งของบ้าน แต่ก็มีการลั่นโฆของการแบ่งชนชั้น ทันใดนั้น ก็มองเห็นนัตสึโอะเป็นเด็กที่ยิ่งผยองและ

ซีโอ แต่ที่ทำให้รู้สึกแยกว่าก็คือ เด็กที่ซื้อยูโตะก็ยิ้มอย่างยอมรับ

มิตานิทำหน้าเบ้ แต่ไม่ทันไรก็กลับมายิ้มแล้วพูดต่อ โดยย่อตัวลงพูดในระดับสายตาเดียวกับเด็กๆ

“พวกเรามาจากโตเกียว พวกเธอเป็นเด็กแถวนี้หรือ”

“ใช่ ผมอยู่ตรงนั้น”

ยูโตะซีไปที่บ้านไม้ ในสวนมีสิ่งปลูกสร้างไม้เล็กๆ น่าจะเป็นที่เก็บของ ใกล้เคียงๆ นั้น มีหลุมที่ขุดไว้ ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางราวห้าสิบเซนติเมตร ด้านข้างมีดินกองสูงมอยู่ คงอยู่ระหว่างกำลังขุดบ่อ อาจเพิ่งจะย้ายมาเมื่อไม่นานมานี้

“วันนี้มีอะไรหรือ”

เสียงยูโตะแจ่มใส สีหน้าอยากรู้ อยากเห็น ทำให้ทางนี้พลอยรู้สึกผ่อนคลายไปด้วย

“ทำไมคิดอย่างนั้นล่ะ”

“ก็คนมาตั้งเยอะแยะ พวกพี่ก็จะไปบ้านบนเขาใช่ไหมล่ะ”

“ใช่แล้ว เราจะไปหาเพื่อนนะ” ผมพูด

“หรือ” นัตสึโอะเลิกคิ้ว

“นั่นพวกพี่จะมาเปิดห้องซังสินะ แต่กุญแจห้องซังเปิดไม่ได้หรอก ใครก็เปิดไม่ได้ เพราะมีมังกรน่ากลัวเฝ้าอยู่”

คำพูดของนัตสึโอะเต็มไปด้วยปริศนา คงไม่คิดจะพูดให้รู้เรื่องอยู่แล้ว แต่กระนั้น ห้องซังอะไรนี่ เลือกใช้คำที่ชวนให้รู้สึกไม่ดีเลย

มิตานิเบนสายตาจากนัตสึโอะ หันไปถามยูโตะ

“วันนี้คนแบบไหนมากันหรือ”

“เอ่อ คือว่านะ ตอนแรกนะ มีรถคันเบ๊เริ่มมา”

“รถหรือ สูดยอดเลยนะ”

“ดำเงาด้วย ไม่เหมือนของพ่อหนูเลย”

แล้วก็ เด็กชายพูดต่อ

“หลังจากนั้นพี่ชายนำกลั้วเดินมาด้วย”

“นำกลั้วเหรออ”

“ใช่ ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่ คุณนำกลั้วมาก” เด็กชายกะเพริศตา “รู้สึก
อย่างกับหมาป่า”

“หมาป่าเหรออ”

“ที่กินหนูน้อยหมวกแดงใช่ไหมล่ะ”

เหมือนจะผสมปนประหว่งเรื่องจริงกับเรื่องในนิทานภาพ แต่ก็ยัง
ฟังดูน่ารักกว่าคำพูดของนัตลีโอะที่ไปผสมปนเปกับเกมหรืออะไรสักอย่าง

“นัตลีโอะได้เห็นคนนำกลั้วนั้นหรือเปล่า”

“เปล่า พี่จะลงมาเมื่อก็เอง อยู่ข้างบนนั่นมันอึดอัด แล้วก็เต็มไปด้วยหมด
ทั้งหมาป่าทั้งผี ฆาตกรแล้วก็หมอผีก็มี บ้านหนูก็เหมือนบ้านผีสิงแหละ”

“พอที่เถอะ นัตจัง นำกลั้ว ผีเฒ่าอะไรกัน...”

“เฮอะ กับอกแล้วไม่ใช่เหรออ ยูโตะ” นัตลีโอะพูดเสียงขึ้นจมูก “ว่า
วันนี้เป็นวันที่คุณตาจะกลับมาจากโลกโน้น ตอนนี้ก็อยู่แถวนั้นแล้วนะ”

“ฟังแล้วขนลุก พอที่เถอะ”

ยูโตะเอามืออุดสองหู สายหน้าถี้ๆ

“นัตลีโอะ หมายถึงงานทำบุญสี่สิบเก้าวันใช่ไหม ของคุณคัตสึวากิ
โซทาโร...”

“ใช่ พวกที่รู้จริงๆ ด้วย ถึงได้มาช่วยเจ้าหญิงที่ถูกจับตัวไป”

“เดี๋ยวนะ ที่ว่ามีคนถูกจับตัวไปนะ หมายถึงคัตสึวากิ...ไม่สิ หมายถึง
เทรุโยชิเหรออ”

“คุณเทรุโยชินี้เป็นลูกพี่ลูกน้องกับนัตจังนี่ ได้ยินว่าตอนหน้าร้อน
ไปไหนมานี่นา”

เป็นช่วงที่ไปฤดูหนาวอาทิตย์อัสดง ผมยืนตัวเข้าไปใกล้อย่างสนใจ

“ใช่แล้ว เลยโดนจอมปีศาจกับราชินีดูว่าใหญ่ ตอนนั้นก็เลยขังตัวเอง
รอผู้กล้าหาญที่ยังไม่มาช่วย ที่ฤดูหนาวตอนนี้ก็ยังมีปีศาจเต็มไปหมด พวก

ขโมยสามสหายก็เดินอย่างอาจหาญ พวกขโมยมีสามคนเสมอ”

ผมต้องกลืนน้ำลาย คำพูดของนัตสึโอะเต็มไปด้วยปริศนา แต่จินตนาการร้ายๆ อาจตรงกับความจริงก็ได้ คงเพราะคัตสึราจินี้จากค่ายแล้วโดนตำหนิ อีกทั้งยังโดนคนในบ้านกดดันด้วย

คัตสึราจิกู “ครอบครัวซึโกะ” จับตัว ต้องไปช่วย— ผมโดนดึงดูตไปกับคำพูดของนัตสึโอะ ผุดภาพว่าตัวเองเป็นฮีโร่จนรู้สึกเขิน แต่ก็รู้สึกว่าจะต้องเตรียมใจระวังคนในครอบครัวของคัตสึราจึให้มากขึ้น

ยูโตะหันไปพูดกับนัตสึโอะหน้าตาเฉย

“ว่าแต่ นัตจัง ทำไมคุณตาถึงเป็นผีล่ะ”

“ยูโตะ นายนี่โง่จริง ผีนะ เพราะยังอาศัยอาวรณ์ในโลกนี้ถึงได้เป็นผี เพราะยังมีเรื่องที่ต้องทำค้างไว้ถึงได้กลายเป็นผีมาหลอก เรื่องอย่างนี้แม้แต่ชาวบ้านทั่วไปยังรู้เลย”

“แล้วคุณตามี อาลัยอาวรณ์ อย่างนั้นนะหรือ”

“แน่นอน ก็”

ตอนนั้น ได้ยินเสียงโลหะกระทบดังแก๊ง จากทางสวน

“ยูโตะ ทำอะไรอยู่นะ”

ตามมาด้วยเสียงตะโกนดังลั่น

หญิงวัยกลางคนเดินจ้ำจ้าว ผมเผ้ายุ่งเหยิง สองตาแดงก่ำแดงไปจนถึงหู เหมือนจะพ่นไฟได้ทันที ดูจากอายุแล้วคงเป็นแม่ของยูโตะ

ด้านหลังหล่อนมีพัวล้อมใหญ่กลิ้งอยู่ ทำให้นึกถึงหลุมใหญ่ที่กำลังขุดทำบ่อที่สวน แต่ถ้าทำงานอยู่ตรงนั้นก็น่าจะเห็นตั้งแต่เมื่อกี้ กองดินข้างหลุมก็ไม่เพิ่มสูงขึ้น หล่อนคงใช้พัวล้อมอยู่ที่อื่น หรือว่าเพ็งจะหยิบพัวออกมาที่สวน

หล่อนคว้าแขนขาของยูโตะ ทำหน้าดุแล้วพูด

“บอกมาตลอดไม่ใช่หรือว่า อย่าไปเล่นกับเด็กบนเนิน”

“แต่นัตจัง...”

“ไม่มีแต่”

มิตานิสูดลมหายใจเข้าอย่างรวดเร็ว แล้วค่อยๆ แอบถอนหายใจออกช้าๆ

หล่อนประกาศกร้าว “กลับบ้าน” แล้วจึงจ้องพวกเรา ก่อนจะดึงยูโตะเข้าไปทางประตูบ้าน

“...คำว่าบนเนินกับใต้เนิน คงมาจากแม่นี่นะ”

มิตานิปุดเสียงเบา

“แต่ อากาของแม่คนนั้นแปลกๆ นะ ไม่ใช่อาการที่ควรแสดงกับเด็กแถวบ้านไม่ใช่หรอ”

“นี่ พวกพี่จะทำไมยัง”

นัตสึโอะถามเสียงดัง มิตานีร้องอึม

“จริงสินะ ถ้านัตสึโอะสะดวก ช่วยพาไปที่บ้านได้ไหม”

“ได้สิ แต่ต้องตามหลังฉันมาติดๆ เลยนะ” ว่าแล้วนัตสึโอะก็ร้องเหมือนเสียงเอฟเฟกต์ของเกม RPG ยอดฮิต เตเตเตเตเตเตเตเตน “มิตานีกับทาโดโกโรเป็นพวกเดียวกันแล้ว”

นัตสึโอะแกว่งกิ่งไม้ที่ถือ พลังเดินขึ้นเนิน อิทธิพลของเกมทำให้คำพูดและการกระทำออกจะพิสดาร แต่ก็เป็นเรื่องที่เด็กอายุขนาดนี้เป็นกันเยอะ

ครั้นจะให้คุยกันจริงจังเกินไปเดี๋ยวจะเหนื่อย เด็กอาจแค่คุยไม้โดยปนเรื่องจริงกับเกม จนแค่ไม้เรื่องไม่เป็นเรื่องขึ้นมา อาจจะแรงเกินไปสำหรับเด็ก แต่ผมตัดสินใจที่ว่าฟังคำพูดของนัตสึโอะแบบแบ่งรับแบ่งสู้ไว้ดีกว่า

แต่ติดใจกับอาการของแม่ยูโตะเมื่อครู่มากกว่า อย่าไปเล่นกับเด็กบนเนิน คำพูดนั้นคงแสดงถึงความรักแค้นของแม่ แต่ก็อาจตีความได้อีกอย่างหนึ่ง

คือตีความได้ว่า ที่บ้านคัตสึรางิเอง มีเรื่องที่คนอยากถอยห่าง

และตอนนี้ พวกเราก็มารถึงบ้าน— ที่เหมือนวังของคัตสึราจิ

จากบ้านของยูโตะ เราเดินไปเรื่อยๆ บนเนินลาดราวลิบนาที่ ความสูงเหนือระดับน้ำทะเลต่างจากที่หมู่บ้าน Y ราวยี่สิบห้าเมตร ด้านหลังบ้านหลังใหญ่เป็นหน้าผา ด้านล่างมีแม่น้ำมางาริไหลผ่าน หลังบ้านเป็นปากกว้างรกทึบ

รู้สึกเหมือนพอจะเข้าใจขึ้นมาหน่อยว่าทำไมนัตสึโอะถึงได้เอาเกมไปผสมปนเปกับความเป็นจริง หมู่บ้านและธรรมชาติอันสงบเงียบ กับบ้านหรูของตัวเองบนเนิน ราวกับหมู่บ้านสำหรับตัวเอกในเกม RPG พร้อมจะเริ่มการผจญภัย เมื่อมองลงไปแม่น้ำที่อยู่ระหว่างเขา รอบด้านเป็นพืชน้ำ อีกรูปร่างเขาก็กว้างขวางแม่น้ำที่ไปไม่เริ่มเปลี่ยนสี กลายเป็นทัศนียภาพกว้างใหญ่ชวนให้หัวใจผ่อนคลาย ทั้งที่เป็นเพียงเนินสูงชันเล็กน้อย แต่กลับสวยงามน่ามองอย่างมาก

เมื่อกดอินเตอร์คอมที่ประตู ชายหนุ่มและชายสูงวัยไว้หนวดสีขาวออกมา ทั้งสองใส่ชุดสีดำ

“นัตสึโอะ อย่าพูดอะไรแปลกๆ ให้แขกต้องลำบากใจนะ”

ชายหนุ่มพูดพลางจับไหล่ นัตสึโอะ นัตสึโอะส่งเสียงหัวเราะอย่างรำเริง

ชายหนุ่มตัวเล็ก ยิ้มอย่างอ่อนโยน ให้ความรู้สึกเหมือนรุ่นพี่อายุมากกว่าที่น่าจะสนิทสนมได้ง่าย

แต่คำพูดของคัตสึราจิที่ว่า ‘ครอบครัวข้าโกหก’ ผุดขึ้นมาในหัว ถึงจะดูเป็นคนจิตใจดี แต่อาจเสแสร้งก็ได้ ภายใต้อีกคนนอกนั้น อาจมีแต่ความด่ามั่ว

เขาเบนสายตามาทางเราแล้วยิ้ม

“ขอโทษแทนนัตสึโอะด้วย ฉันชื่อคัตสึราจิ ทาดาชิ ส่วนทางนี้คือคุณคิตาซาโตะ หัวหน้าคนรับใช้ของบ้านนี้”

ชายสูงวัยที่อยู่ข้างเขาค่อยๆ ค้อมศีรษะ เป็นการค้อมศีรษะที่สวยงาม จนอยากจะเอานิ้วลูบมาทาบ กริยาแต่ละอย่างดูดีไปหมด

“อ๊ะ เราเป็นเพื่อนร่วมชั้นของเทรุโยชิ ผมชื่อทาโดโกโระ ชินยะ ส่วนทางนี้ชื่อมิตานิ โทกุโร ยินดีที่ได้รู้จักครับ”

“วันนี้เราเอามาจากทางโรงเรียนระหว่างที่เทรุโยชิหยุดไปมาให้ครับ”

มิตานิพูดโกหกอย่างลื่นไหล ผมแอบมองด้วยหางตา แต่เขาทำหน้าตาเฉย

“อุตส่าห์มาตั้งไกลขนาดนี้ ขอบพระคุณมากครับ แต่ตอนนี้ทุกคนกำลังยุ่ง ให้กระผมรับข่าวจากโรงเรียนแทนได้ไหมครับ ท่านทาดาชิและท่านนัตสึโอะ กรุณาเข้าไปรอข้างในด้วยครับ”

นัตสึโอะทำปากย่น

“หา ไม่เอานะ น่าเบื่อจะตาย กำลังจะไปผจญภัยกับสองคนนี้อยู่แล้ว”

ทาดาชิเข้ามาปรามคิตาซาโตะ

“แหม ไม่ต้องมาไล่กันที่หน้าประตูอย่างนี้ก็ได้ ฉันเข้าใจความรู้สึกของคุณคิตาซาโตะนะ เพราะนี่เป็นงานภายในเฉพาะคนในครอบครัวที่สำคัญ...”

สีหน้าคิตาซาโตะไม่เปลี่ยน

“เอ่อ เราก็...”

พอผมพูด มิตานิหยิกแขนผม

“อ้อ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ความจริงแล้วตอนเช้า เราทำบุญครบสี่สิบเก้าวันที่วัดโบไดในเมืองข้างล่าง ห่างจากหมู่บ้านนี้ราวหนึ่งชั่วโมงแล้ว ตอนนั้นได้เชิญเพื่อนและคนรู้จักของคุณปู่มาอย่างยิ่งใหญ่ แต่งานภายในก็ออกตัวว่าอยากจะทำกันเงียบๆ เฉพาะคนในครอบครัว ก็เลยมารวมตัวกันที่บ้านอย่างนี้”

“ฉันก็ยิ่งจะรบกวนไม่...”

ผมทำท่าจะถอย แต่มิตานียิ่งหยิกแขนผมแรงขึ้น

“ไม่เป็นไรหรอก เนอะ คุณคิตาซาโตะ เพื่อนของเทรุตสำหรับมาทั้งที่ มาถึงในป่าในเขาอย่างนี้ จะไล่กลับที่หน้าประตูก็กระไรอยู่ ถึงยังงั้นตอนนี้ก็มีแขกที่ไม่ใช่คนในครอบครัวเข้ามาอยู่แล้ว จนป่านี้อาจเพิ่มอีกสักคนสองคนก็ไม่ต่างอะไรอยู่แล้ว”

คิตาซาโตะไม่เปลี่ยนสีหน้า ยื่นตัวออกไปข้างหน้า

“แต่ท่านเค้นจิโร แล้วก็ท่านริริเอะจะว่ายังไงก็ไม่ทราบ”

“ฉันเกลียดกลิ่นคุณพ่อของคุณแม่เอง ได้ไหม นะนะนะ”

ทาดาชิพูด เอามือทาบอก

คิตาซาโตะจ้องทาดาชิหนึ่ง กะพริบตาสองสามครั้ง จากนั้น “...ถ้าท่านทาดาชิว่าอย่างนั้นละก็” เขาพูดเสียงกระด้าง

“กระผมจะไปเตรียมห้องให้ท่านผู้นั้น ส่วนสองท่านนี้ก็ฝากท่านทาดาชิด้วยครับ”

“โอเค ฉันรับเอง...แต่ถึงกระนั้นก็ต้องขอโทษด้วย ที่ทำให้คุณคิตาซาโตะต้องลำบากกับคนคนนั้น”

ไม่เป็นไรครับ คิตาซาโตะส่ายหน้า

“ ‘คนคนนั้น’ คือใครหรอ”

“อ้อ...” ทาดาชิเกาแก้ม

“ความจริงแล้ว นอกจากพวกเธอแล้วยังมีแขกที่ไม่คาดฝันมา เพราะอย่างนี้ พวกเธอก็ไม่ต้องเกรงใจมากก็ได้”

เป็นใครกันนะ ทันใดนั้น นัตสึโอะก็แทรกขึ้น

“นี่ นี มิทานิ ทาโดโกโร รู้จักพี่ทาดาชิไหม พี่ทาดาชิเป็นตำรวจเชียวนะ”

เหวอ มิทานิร้องขึ้นด้วยความประทับใจ

“จะว่าไป ก็จริงที่คุณทาดาชิ รู้สึกเหมือนตำรวจดีของเมือง สนับสนุนได้ง่ายด้วย”

มิทานิพูดอย่างโล่งชื่อ ทาดาชิยิ้มเพื่อน

“ชมไปก็ไม่มีอะไรจะให้ละ” เขาพูด

“อีกอย่าง ตัวก็เตี้ย หน้าตาก็แบบนี้ คนร้ายหน้าเหลี่ยมกับเพื่อนร่วมงานก็ดูแคลน ไม่เห็นมีอะไรดีเลย”

ว่าแล้วก็ยิ้ม เป็นยิ้มที่แจ่มใสเหลือเกิน

ตำรวจแห่งตระกูลคัตสึราจิ คำพูดนั้นกระตุ้นความทรงจำ รู้สึกเหมือนจะเคยได้ยินคัตสึราจิเล่า

“เวลาสู้ก็แข็งแกร่ง ต้องสู้กับคนไม่ดีด้วย แต่ตัวเองก็ไม่ดีเหมือนกันนะ”

นัตสึโอะทูนิวหัวแม่มือกับนิวซึ่ทำท่าเหมือนเป็น

“อะไรกัน นัตสึโอะ นั้นมันละครที่เฟื่องฟูเมื่อไม่นานนี้ไม่ใช่หรือ”

ทาดาชิจับนัตสึโอะจากข้างหลัง แล้วจิกจี้ นัตสึโอะหัวเราะเสียงดัง

“ตำรวจ...อะ” ผมนึกถึงคำพูดของคัตสึราจิ “หรือว่า คัตสึราจิ... หมายถึงเทรุโยชิเคยบอกว่า ตำรวจที่เป็นคนในครอบครัว คอยเล่าเรื่องคดีที่เกี่ยวข้องกับตัวเองก็หมายถึง...”

คัตสึราจิเคยเล่าถึงเรื่องราวที่จุดประกายให้คัตสึราจิมุ่งจะเป็นยอดนักสืบ มีตำรวจอยู่ที่บ้าน คอยเล่าเรื่องคดีให้คัตสึราจิฟังตั้งแต่ยังเป็นเด็กประถม แล้วคัตสึราจิก็คงปริศนาได้ทันที ตั้งแต่นั้นมา ตำรวจคนนั้นก็เอาคดีมาเล่าให้ฟังทุกเรื่อง และทุกครั้งที่คัตสึราจิไขคดีได้ก็ยิ่งมั่นใจในตัวเองมากขึ้น

จำได้ว่าตอนเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง คัตสึราจิมีสีหน้าอ่อนโยนมาก รู้สึกว่าเขาเปิดใจให้กับตำรวจคนนั้นอย่างมาก

“ทำไมถึงได้รู้เรื่องนั้น...”

พริบตานั่น มองเห็นเหมือนตาของทาดาชิเป็นประกายเจียบคม

“...อ้อ ทาโดโกโระ เธอก็คือทาโดโกโระคนนั้นแหละหรือ”

เขาบอกว่า “เทรุเคยเล่าให้ฟังแล้ว” ว่าแล้วก็ผุดยิ้ม

“เจ้าเทรุเล่าว่า เวลาทำตัวเป็นนักสืบ จะมีเพื่อนอยู่ข้างตัวเสมอ ที่เขา

เรียกกันว่าผู้ช่วยนักสืบสินะ”

เทรุ หรือคัตสึราจิ เทรุโยชิ ผมไม่ได้คิดถึงชื่อเต็มนี้มานานแล้ว นึกถึงคัตสึราจิที่ถูกเรียกอย่างนั้นไม่ออก

“หา นักสืบเหรอก แล้วก็ผู้ช่วยนะนะ”

มิตานิกลอกตาไปมา คิดหาอะไรจะตอบชั่วพริบตาหนึ่ง แต่สีหน้าก็ยังคงไม่เปลี่ยน

ข้อเท็จจริงที่ว่า ผมกับคัตสึราจิเป็น “นักสืบ” แม้แต่เพื่อนร่วมชั้นก็ยังไม่ค่อยรู้ มีแค่นักเรียนที่เกี่ยวข้องกับคดีไม่กี่คนเท่านั้นที่รู้ ถึงผมจะสนิทสนมกับมิตานิ แต่คัตสึราจิไม่ชอบให้ไปปล่อยเรื่องเป็นนักสืบ ดังนั้นจึงคิดว่าถ้ามีเรื่องอะไรแล้วค่อยบอก

ผมเล่าเรื่องราวคร่าวๆ ให้มิตานิฟัง

“...เหรอก”

มิตานิเอียงคอจน ทาดาชินหัวเราะเสียงดังจนไหล่กระเพื่อม

“เอาเถอะ ตอนนี้อาจจะยังไม่เชื่อทันที แต่ฉันรับประกันได้ว่าเทรุมีความสามารถสมกับเป็นนักสืบ เพราะฉันแค่เล่าคร่าวๆ เขาก็มองทะลุถึงความจริงได้มาตั้งนานแล้ว ตอนนั้นเทรุเพิ่งจะเจ็ดขวบ ฉันสอบเป็นตำรวจได้ เพิ่งย้ายเข้ากองบัญชาการใหญ่ปีนั้นพอดี โดนพวกสายสืบ ‘สายหน้างานจริง’ รังแกกันใหญ่ว่าเป็นเด็กใหม่ตัวผอมแห้ง ก็เลยต้องพึ่งเทรุบ่อยๆ”

ตอนคัตสึราจิเจ็ดขวบ ก็ราวสิบปีก่อน ถ้าตอนเป็นตำรวจใหม่แล้วไซ้ปรศขนาดนี้ได้อย่างรวดเร็ว ก็รู้สึกว่าจะถูกมองด้วยความริษยา แต่ดูจากท่าทีของทาดาชิตอนนั้นคงจะไปได้สวย เขาอาจเป็นคนที่จัดการเรื่องแบบนี้ได้ดี

สายตาของมิตานิ มองผมและทาดาชิกลับไปกลับมาหลายหน

“...มันก็เชื่อได้ยากหน่อยนะ...จากนี้ไปจะให้ฉันทำตัวกับนายและคัตสึราจิยังไงดี”

“อะไรกันนาย ไม่เห็นต้องทำอะไรเลย” ผมยิ้มเพื่อน “แค่คิดว่าฉันเป็น

เพื่อนที่ชอบอ่านหนังสือเหมือนที่แล้วมานั้นแหละ เราไม่ได้โชคดีกันตลอดเวลาสักหน่อย...”

ทาดาชิยิ้มแล้วจึงพยักหน้า

“วันนี้นอกจากจะเป็นการเลี้ยงหลังงานทำบุญแล้ว ยังเป็นงานต้อนรับทาโดโกโระกับมิตานิด้วยสินะ”

อย่างไรก็ตาม ชายที่ชื่อทาดาชิคนนี้ ดูเหมือน “คนดี” จริงๆ แต่คำพูดของคัตสึรางิจิว่า “ครอบครัวที่โกหก” ยังฝังใจ ทำให้สิ่งที่จะเชื่ออย่างง่าย ๆ เหมือนมิตานิจะติดทาดาชิไปเสียแล้ว แต่ผมยังไม่หยุดระแวงในเมื่อคัตสึรางิจิคือที่ทาดาชินำมาปรึกษา ก็แสดงว่าเขาก็คงเชื่อใจทาดาชิอยู่ อาจไม่จำเป็นต้องไปจับผิดอะไรมากมาย แต่นั่นอาจเป็นการเลือกที่รักมักที่ชังก็ได้

มีคนมาดึงแขนเสื้อ เป็นนัตสึโอะที่เหงงหน้ามองผมด้วยตาเป็นประกาย

“ทาโดโกโระ เล่นเป็นนักสืบกับพี่เทรุหรอ”

เขาแสดงท่าอากรู้ยากเห็น และคุยจ้อต่อ

“ฉันรู้เรื่องนักสืบทุกเรื่องเลยนะ ต้องสืบสวนคดีฆาตกรรม มีการฆาตกรรมเกิดขึ้นในคฤหาสน์หลังใหญ่ ส่วนใหญ่ตรงนั้นจะมีคุณหมอกับอาจารย์ ไม่ได้มีแค่คนในครอบครัว แล้วที่นี่ อาจารย์จะเป็นคนไม่ดี”

“อะฮ่า ไซสินะ น้องนัตสึโอะเป็นยอดนักสืบได้เลยเนี่ย”

ผมตอบหมายจะให้พ้นตัวไป แต่นัตสึโอะไม่ยอมหยุด

“อาจารย์คุโรดะก็เหมือนกัน เพราะมีคนเห็น จะประมาทไม่ได้ ปีศาจจะมีอิทธิฤทธิ์แปลงกายได้ แน่อยู่แล้ว อาจารย์คุโรดะก็ใช้อิทธิฤทธิ์นั้นได้”

“นัตสึโอะ พูดว่าร้ายคุณคุโรดะไม่ได้นะ”

นัตสึโอะเงยหน้ามองทาดาชิ แล้วกะพริบตา “คร้าบ” เขาตอบลากเสียงยาว เหมือนจะเชื่อฟังคำพูดของทาดาชิ ทาดาชิส่งสายตามาที่เรา

“คุณคุโรดะเป็นอาจารย์พิเศษของนัตสึโอะ วันนี้ก็แวะมาทักทายอยู่

“แล้วจะแนะนำให้ผู้รู้จักนะ” เขาพูด

คิดาซาโตะซึ่งฟังอยู่เงียบๆ มานาน ก็ออกมาข้างหน้าแล้ววางมือบนไหล่ของนัตสึโอะ

“เอาละ ท่านนัตสึโอะก็กลับเข้าบ้านด้วยกันดีกว่านะครับ ท่านแม่คงกำลังตามมาหา”

“หา ฉันก็อยากจะตามพี่ทาดาชิไปด้วยอะ”

นัตสึโอะกระตือรือร้นอย่างไม่สยบอารมณ์

“ไม่ได้นะครับ เอาละ มาทางนี้”

คิดาซาโตะจูงมือของนัตสึโอะโดยไม่ยอมให้โต้แย้ง แล้วจึงหันมาทางเรา “ขอตัวก่อนนะครับ” แล้วก็โค้งมึนระย้อยอย่างสุภาพเรียบร้อย

เมื่อนัตสึโอะจะเดินอย่างแรงว่า “ไม่เอาไม่เอา” แต่ในที่สุดก็ยอมแพ้

“แล้วเจอกันใหม่นะ มิทานิ ทาโดโกโระ” แล้วโบกมือให้อย่างอ่อนแรง ทาดาชิถอนหายใจ

แต่ที่สำคัญ เขายืมให้เราต่อ

“เดี๋ยวพักกันสักหน่อยก่อนเถอะนะ มีเรื่องอยากคุยกับทั้งสองคนหน่อยด้วยจริงๆ แล้วตอนอยู่ที่โรงเรียน เทรุเป็นยังไงบ้าง”

มิทานิตอบทันที

“ขยันเรียน ผลการเรียนก็ดีครับ ผมเป็นกรรมการห้องสมุด ก็เลยคุยเรื่องหนังสือกันบ่อยๆ สนุกสนมกันพอควรครับ”

มิทานิพูดอย่างหน้าตาเฉย ทั้งที่ไม่ค่อยจะได้คุยกับคัตสึรางิสักเท่าไร

“ทาโดโกโระ...สินะ เธอล่ะ”

ทาดาชิโยนคำถามมา ผมตัวเกร็ง “ผมก็สนทนากับเขาพอสมควรครับ บางทีก็ไปกินข้าวกลางวันด้วยกัน บางทีหลังเลิกเรียนก็แะโน่นแะนี่ บางทีก็ไปเที่ยวด้วยกัน...”

“เทียวเหรอ” ทาดาชิทำตาโต “อ้อ นั่นใช่ใหม่นะ ที่ภูเขา M ใช่ไหม”

ทำให้เขารู้ว่า ผมเป็นเพื่อนเลวที่พาคัตสึรางิหนีค่ายเรียนไปบ้านของ

หาการาคะบนภูเขา M ชื่อของผมคงถูกถ่ายทอดไปในลักษณะนั้น รู้สึกตัว
ลึบขึ้นมา

“ขอโทษครับ...ผม...”

“หา เปล่าเลย ไม่ต้องมาขอโทษหรอก ฉันรู้สึกดีด้วยซ้ำที่เจอได้
เพื่อนที่สนุกไปด้วยกันได้ แน่จนว่าการเจออุบัติเหตุหลังจากนั้นก็เป็นเรื่อง
ที่น่าสงสารอยู่”

“...ขอโทษครับ”

“เพราะอย่างนี้ ไม่ต้องขอโทษหรอกนะ เลิกเอาแต่ขอโทษที่เถอะ
เพราะถึงตอนที่ตัวเองทำไม่ดีจริงๆ จะขอโทษไม่ได้อีกนะ”

ทาดาชิหางตายน

ผมมองทาดาชิอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ไม่รู้ทำไม คำพูดของคน
คนนี้ช่างจับใจได้อย่างน่าประหลาด ไม่ทำให้รู้สึกเหมือนการสั่งสอน เชื่อ
ได้จากใจจริงว่าเป็นคำพูดที่ใส่ใจในตัวผม และพูดเพื่อผมจริงๆ สายตาที่
อบอุ่น น้ำเสียงที่นุ่มนวล ท่าที่เป็นกันเอง ทุกสิ่งให้ความรู้สึกไปในทิศทาง
เดียวกัน และเพราะอย่างนี้จึงรู้สึกถึงกลิ่นของความอันตราย

ถ้าทุกอย่างของคนตรงหน้าเป็นการโกหกล่ะ คิดแต่เรื่องนี้จนรู้สึก
อ่อนล้า ถ้าทุกคนในครอบครัวมีบุคลิกแบบนี้ ก็รู้สึกเหมือนเข้าใจได้ว่า
ทำไมคดีสืวจึงเห็นอยุ่หน้า

“บ้านกว้างจังเลยนะ”

“บ้านใหญ่ของตระกูลคดีสืวจิ ถึงขนาดมีชื่ออันยิ่งใหญ่ว่า ‘อาโอมิกัง’
เป็นบ้านที่ซื้อเมื่อปี ค.ศ. 1970 เพราะเทือกเขาอีกฟากฝั่งของแม่น้ำในหน้า
ร้อนเป็นสีเขียวชอุ่มดูพำดราม จึงได้ตั้งชื่อประหนึ่งว่าเป็นทะเล ที่นี้เป็น
จังหวัดในแผ่นดินที่ไม่มีทะเล ก็เลยตั้งใจเรียกว่าทะเล เป็นการตั้งชื่ออย่าง
ประชดประชันไงล่ะ”

“เหรือ บ้านนี้ อยู่กันกี่คนหรือครับ”

มิตานิกะท่ายทอยพลางถาม

“ปกติอยู่กันสี่คน ครอบครัวยุคอาของฉันคือ สามภรรยาโตหาคะ ลูกชายชื่อนัสส์โอะ แล้วก็คุณย่าโนบูโกะ ส่วนคุณคิตาซาโตะซึ่งเจอเมื่อนี้เป็นหัวหน้าคนรับใช้ และยังมีพ่อบ้านและคนรับใช้อีกราวสิบคน”

“สิบคนหรอ”

มิตานิทาตาโต ทาดาชิหัวเราะจนไหล่กระเพื่อม

“แหม ก็คงตกใจนะ แต่ที่นี่มีเรือนตะวันตก เรือนตะวันออก แล้วยังมีเรือนเล็กอีก แค่ว่าดูแล ทำความสะอาดคฤหาสน์ ก็คงต้องใช้คนประมาณนี้แหละ”

โลกของเศรษฐีช่างเกินกว่าจะจินตนาการ ยิ่งทำให้มองบ้านตรงหน้าเป็นเหมือนวังมากยิ่งขึ้น

“เพียงแต่วันนี้ให้ทำความสะอาดและเตรียมอาหารกันเสร็จตอนเช้า แล้วก็ให้กลับ เพราะงานบุญวันนี้ยากให้อยู่กันเฉพาะคนในครอบครัว มีแค่คุณคิตาซาโตะ หัวหน้าคนรับใช้คนเดียว เพราะเขาทำงานมาสี่สิบปี เกือบจะเรียกได้ว่าเป็นคนในครอบครัวก็ได้”

“คุณทาดาชิปกติอยู่ที่อื่นหรือครับ” มิตานิทาม

“อ้อ ใช่ ฉัน มิจิรุ เทรุ สามพี่น้องกับพ่อแม่ห้าคนอยู่ที่โตเกียว นอกจากฉันแล้ว พวกเขายู่ที่บ้านที่โตเกียว ส่วนฉันอยู่คนเดียว”

“ผมเคยไปดูหนังสือสะสมของเทรุโยชิในบ้านที่โตเกียว ตอนนั้นคุณพ่อคุณแม่กับคุณมิจิรุไม่อยู่ ก็เลยยังไม่เคยเจอ”

“เทรุชวนเพื่อนไปที่บ้านนะเธอ ทาโดโกโร เธอต้องสนิทสนมกับเทรุมากทีเดียว”

ทาดาชิยิ้ม แต่สีหน้าก็หม่นลงในทันที

“ที่สำคัญ ตั้งแต่กลับจากเที่ยวตอนเดือนสิงหา เทรุก็อยู่ในบ้านนี้ตลอด คงต้องการการพักผ่อนรักษาตัวท่ามกลางอากาศดีๆ ละนะ”

หมายความว่า วันนั้นคนที่เดินทางมาจากโตเกียวมีสี่คน คือ ทาดาชิ มิจิรุ และพ่อแม่

“เพราะอย่างนี้ วันนี้ นอกจากคนในครอบครัวเก่าคนกับคิดซาโตะ รวมสิบคนแล้ว ยังมีเอ่อ...แขกสี่คนสินะ รวมพวกเธอด้วย”

“ ‘คนคนนั้น’ ใช่มั้ยครับ”

“มาตอนงานบุญอย่างนี้ เป็นพวกคนที่ไม่เกรงอกเกรงใจกันเลย...”

มิตานิพิมพ์าลอยๆ แต่ก็เหมือนทุกครั้ง เขาเก่งที่จะลืมเรื่องของตัวเอง ทาดาชิยิ้มเพื่อน

“คนหนึ่งเป็นอาจารย์พิเศษของนัตสึโอะชื่อคุคุโรดะ เป็นคนที่มีความสัมพันธ์อันดีกับครอบครัว บอกว่าแค่มาทักทาย แต่เราเป็นคนชวนให้อยู่กินข้าวด้วยกัน

อีกคน เอ่อ เป็นนักข่าวนิตยสารชื่อคุนซาากากุจิ”

ทาดาชิหยุดอธิบายเบนสายตาไปทางอื่น “นิตยสารอะไรเหรอครับ” ผมเลยลองถามดู ได้คำตอบว่าเป็น “นิตยสารอิฐะระ” ซึ่งเป็นชื่อนิตยสารรายสัปดาห์ด้านซูชิซิบที่ไม่ค่อยมีชื่อเสียงเท่าไรนัก

“ทำไมคนของนิตยสารมาล่ะ มาทำข่าวเหรอครับ”

“เปล่า เป็นคนที่เกี่ยวข้องกับคนในครอบครัว” ทาดาชิหันหน้ากลับมาพูดอย่างจริงจัง “เอาเถอะ จะมายื่นหน้าประตูลูกอย่างนี้ก็กระไรอยู่ เดี่ยวฉันจะพาเข้าไปเอง ตามมาสิ”

*

อาคารที่อยู่ตรงหน้าประตูลูกเป็นเรือนตะวันตก อาคารสีขาวสามชั้นราวกับวัง รอบประตูหน้ามีสวนดอกไม้ ดอกไม้ในฤดูใบไม้ร่วงส่งกลิ่นอบอวล

ด้านขวามือของเรือนตะวันตกมองเห็นอาคารไม้สองชั้น ขนาดไม่ได้ครึ่งหนึ่งของเรือนตะวันตก ตั้งอยู่อย่างสงบข้างวังสีขาว รู้สึกได้ถึงความหนักแน่นของอายุที่เก่าแก่ แม้จะดูทึมๆ แต่ก็ให้ความรู้สึกภูมิฐานผิดกับบ้าน

ของยูโตะซึ่งเห็นเมื่อครู่

“นั่นเป็นเรือนตะวันออก” ทาดาชิชี้พลางบอก

“แนะนำคร่าวๆ นะ เรือนตะวันตกเป็นที่อยู่ของคนในครอบครัว ส่วนเรือนตะวันออกเป็นห้องของคนรับใช้กับที่เก็บของประมาณนี้ เมื่อห้าสิบปีก่อน ตอนคุณปู่ คัตสึราจิ โซทาโรประสบความสำเร็จทางธุรกิจ ได้สมบัติมากมาย จึงได้ซื้อบ้านและที่ดินผืนนี้จากเศรษฐีท้องถิ่น เรือนตะวันออกถึงจะเป็นเรือนไม้แต่รสนิยมก็เลยเก็บไว้ ส่วนเรือนตะวันตกมีการก่อสร้างต่อเติมครั้งใหญ่เมื่อราวสามสิบปีก่อน”

ถึงได้เป็นอาคารที่งามอร่ามขนาดนี้

มิตานิดังแขนเสื้อผม แล้วกระซิบที่ข้างหู

“อยู่บ้านดีขนาดนี้ ของกินก็ต้องอร่อยมากแน่”

“นายนี้คิดแต่เรื่องประหลาดจริง”

มิตานิรับว่ารู้หรอก่อน แล้วผิวปากเบาๆ

ระหว่างเรือนตะวันตกกับเรือนตะวันออกมีถนนลาดยางเชื่อม แต่เปิดโล่งไม่มีหลังคา

“แล้วที่บอกว่ายังมีเรือนเล็กนี่...”

“อยู่หลังเรือนตะวันตก จากตรงนี้มองไม่เห็น”

ทาดาชิจับบานประตูหน้า “ฉันจะพาไปแนะนำให้รู้จักคุณพ่อคุณแม่ตามมา” ในตอนที่พูดนั่นเอง

จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงดังตูม

ผมกระโดดอย่างลืမ်ตัว เสียงคล้ายดอกไม้ไฟหรือดินระเบิด นั่นมัน—

“เสียงปืนเหวอ”

มิตานิพูด ผมตะลึงงัน เสียงปืน ทำไมจู่ๆ ก็ได้ยินเสียงปืนในแบบนี้ล่ะ

เกิดเรื่องอีกแล้วหรือ ไปถึงไหนๆ ก็ต้องไปพัวพันกับเรื่องไม่ดี ผมเป็นคนแบบนี้แหละ

“อ้อ ไม่ต้องกลัวขนาดนั้นหรอก คิดว่าน่าจะเป็นคุณอาอิโรโอมิ”

ทาดาชิพูดอึ้งๆ ดูเหมือนจะไม่ใช้สถานการณ์อย่างที่ผมคิด มิทานิ คงคิดเหมือนกัน โหลตกฮวบอย่างโล่งใจ

“คุณโดซากะ อิโรโอมิ เป็นสามีของคุณอา เจอกับคุณอาอามิสมัยเรียนมหาวิทยาลัย พวกเขารักใคร่กลมเกลียวสมกับคำว่ากิงทองใบหยก คุณอิโรโอมิเป็นทนายความฝีมือดี พูดจาฉาดฉานมีเสน่ห์ แต่มีนิสัยเสียอย่างเดียวคือชอบล่าสัตว์ สำนักงานเขาอยู่โตเกียว แต่ตอนหน้าหนาวจะมาอยู่ในป่าเขาเพื่อยิงปืนเล่น”

ในไม่ช้า ชายผู้สวมหมวกปิดลงมาถึงเหนือตากีปราภฏตัว พร้อมกับกลิ่นฉุนของดินปืนลอยตามลมมา เขาเป็นชายวัยกลางคนรูปร่างลำสัน แต่ไม่รู้เพราะอะไรจึงทำหน้าเบ้ เดินพรวดพราดเข้ามา สองมือถือปืนล่าสัตว์ กระบอกใหญ่ดูหนักอึ้ง

“คุณอาอิโรโอมิ เป็นยังงี้บ้างครับ”

อิโรโอมิจามเสียงดังราวกับคนแคะทั้งเจ็ดในนิทาน แล้วใช้มือถูได้จมูก

“อ้าว ทาดาชิเหวอ งานบุญใหญ่ที่วัดมันน่าอึดอัด ก็เลยมาผ่อนคลายหน่อย ลองยิงสักลูกเพื่อเช็กสภาพด้วย รอให้ถึงฤดูเลิกล่ามล่าสัตว์แทบไม่ไหวแล้ว”

ซึ่งก็น่าจะเกือบผิดกฎหมายหรือเปล่า ผมเกือบจะพูดออกมาอย่างนั้น แต่ก็ต้องตัวลิบกับพลังของปืนล่าสัตว์ พุดอะไรไม่ออก

อิโรโอมิเบนสายตามาทางเรา

“เด็กพวกนี้ล่ะ หรือว่าเป็นแขกอีกแล้วเหวอ”

“แต่เด็กพวกนี้เป็นแขกที่น่าต้อนรับครับ เป็นเพื่อนของเทรุ”

อิโรโอมิผิวปาก ถอดหมวก กิริยาอาการแต่ละอย่างเหมือนกำลังเล่นละคร

“อย่างนี้ก็ต้องต้อนรับหน่อย ยินดีที่ได้รู้จัก ฉันทาดาซากะ อิโรโอมิเป็น

ทนายความ”

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ” หลังแนะนำตัวเองเสร็จ “งานอดิเรกเป็นการล่าสัตว์หรือครับ”

“แน่นอน มีใบอนุญาตล่าสัตว์ แล้วก็ใบอนุญาตพกปืนด้วย” ฮิโรอิมิ ยิ้มกริ่ม ยกไหล่ “ถึงยังงั้นก็เป็นนักกฎหมายนะ ใช่มั้ยล่ะ”

ดูเหมือนว่าจะต้องช้า มิทานิผุดหัวเราะอย่างเออาใจ

ดูจากวิธีพูดอย่างแจ่มใส แล้วรู้สึกว่าเป็นผู้ชายใจกว้าง แต่ติดใจตรงที่ดูยังงั้นก็เหมือนกำลังเล่นละคร— ผมยังมองด้วยสายตาค้างติดอยู่นั่นแหละ

“คุณอายุมีล่ะครับ”

“กำลังเตรียมอาหารสำหรับครอบครัว ทั้งที่คนรับใช้ก็เตรียมไว้แล้ว แต่เป็นคนที่ไม่ปกติชอบแย่งงานคนรับใช้บ้าง ถ้าไม่ได้ทำอาหารเองแล้วก็จะไม่พอใจ ตอนนี้ก็เลยสนุกใหญ่”

ทาดาชิหันมาทางผมกับมิทานิแล้วบอกว่า

“คุณอายุมีเป็นคนว่าเงี้ยวแล้วก็คล่องแคล่ว รวากับพระอาทิตย์เลยละ พอจบมหาวิทยาลัยก็แต่งงานเลย ก็เลยไม่ค่อยรู้เรื่องโลกไปบ้าง แต่นั่นก็เป็นเสน่ห์อย่างหนึ่ง”

“อ้าว หรือว่าทาดาชิสนใจภรรยาฉันอย่างนั้นหรือ”

ทาดาชิยิ้มเฟื่อน “ล้อเล่นอีกแล้ว” ว่าแล้วก็โบกมือ

“คุณขา เข้าไปที่เขาอีกแล้วหรือ”

เสียงผู้หญิงดังมา เสียงใสมีชีวิตชีวา จนทำให้ต้องหันไปมอง

หญิงคนนั้นเดินมาจากทางเรือนตะวันออก

พอหันไป ผมก็ตะลึงงัน

พูดง่าย ๆ คือเป็นผู้หญิงที่มีเสน่ห์ แม้จะอยู่ในชุดสีดำไว้ทุกข์ แต่ใบหน้างดงามนั้นเปล่งประกาย รวากับดอกทานตะวันนอกฤดูกาล หล่นเป็นภรรยาของฮิโรอิมิ ดังนั้น น่าจะมีอายุมากกว่าผมยี่สิบ หรืออาจจะถึงสามสิบปีเลยก็ได้ แต่ไม่รู้สึกละเลยว่าจะมีอายุนานนั้น จะบอกว่าอายุยี่สิบ

ปลายๆ ผมก็เชื่อ

“อ้าว” หล่อนเอามือป้องปาก “มีแขกมาหรือนี่”

พอเราแนะนำตัว ฮิโรโอมิกิว่า “นี่เป็นภรรยาที่น่าภาคภูมิใจของฉันที่ ทาดาชิเพิ่งแนะนำไปเมื่อกี้” ว่าแล้วก็ผูกมัดอย่างเป็นมิตร คำว่า “กึ่งทองใบหยก” ที่ทาดาชิพูดเมื่อครู้ เป็นคำพูดที่เหมาะสมอย่างยิ่งจริงๆ นัตสึโอะเป็น ลูกชายของพวกเขา ก็รู้เลยว่าถูกเลี้ยงมาอย่างมีอิสระ แต่น่าคิดตรงที่แยก เกมกับความเป็นจริงไม่ออกไปหน่อย

“ความจริงแล้วเมื่อก็ยังกลัวใจอยู่เลยว่า วันนี้ทำอาหารไว้มากเกินไป แต่นั่นคงเป็นการทำไว้เผื่อพวกเธอสินะ พวกเธออายุยังน้อยคงกำลังกิน กำลังโตเลยทีเดียวนะ มาอยู่กินอาหารกลางวันด้วยกันก่อนนะ ไม่ต้องเกรงใจหรอก”

“เอ่อ คือพวกเรา”

บรรยากาศต้อนรับดีเกินคาด ผมรู้สึกสับสน บอกตามตรงเหมือน จะตามสถานการณ์ไม่ทัน

“หา ได้เหรอครับ”

มิตานีรีบตะคุบโอกาสตามคาด ทำตัวตามน้ำเกินเลยเสียจนน่าระอา ฮิโรโอมิยิ้ม “ภรรยาผมจะมองทุกเรื่องไปในทางที่ดีนะ ผมในฐานะ หนายความยังอยากจะทำแบบนั้นได้บ้างเลย คบกันมาตั้งแต่สมัย มหาวิทยาลัยนะ”

“พอดีสอบตกมหา'ลัย อันดับหนึ่งที่ยากได้ แต่ก็ได้ไปเจอกับคุณ ฮิโรโอมิที่มหา'ลัย อันดับสองเชียวนะ”

“เพราะอย่างนี้เธอจะพูดทุกครั้งว่า ทุกเรื่องล้วนมีความหมายของมัน เพราะสอบตกอันดับหนึ่ง ถึงได้มาเจอกับฉันแทน ดวงจะได้มาเจอ เนื้อคู่ใช่ไหมล่ะ”

ฮิโรโอมิโอบไหล่ ยูมิกิยิ้มไม่มีท่าที่รังเกียจ

“ครับครับ” ทาดาชิขบมือดังแปะแปะสองครั้ง “พวกคุณอา ชอบ

อวดความหวานกันเสียจริง ฟังแล้วอยากอาเจียน”

ทาดาชิทำท่าแลบลิ้นร้องแหะ แต่ไม่ได้รู้สึกว่าการชดประชัน ท่าที่ดูน่าเอ็นดูมากกว่า ฮิโรโอมิและยูมิกิหัวเราะด้วย

ผมเริ่มจะไม่เข้าใจว่าอะไรเป็นอะไรกันแน่ ทาดาชิก็เป็นพี่ที่พึ่งพาได้ ฮิโรโอมิกับยูมิกิก็ว่าเรง ดูเป็นกึ่งทองใบหยกที่ให้ความรู้สึกที่ดี

แต่ยังรู้สึกไม่สบายใจยังงพิกล เหมือนมีก้างเล็กๆ ติดคอ คงเป็นความรู้สึกว่าเป็นเรื่อง “โกหก” อย่างที่คิดสืราจพูดหรือเปล่านะ

“นี่คุณ จะว่าไป เหมือนจานจะหายไปอีกใบแล้วนะ”

“อีกแล้วหรอ จดผิดไปหรือเปล่า”

“แหม” ยูมิงอนแก้มปอง “ก็คุณไม่ได้เข้าครัวนี่”

ผมเอียงคอฉงน

“ที่ว่า ‘อีกแล้ว’ นี่หมายถึง...”

“ไม่ใช่เรื่องที่ควรบอกพวกเธอเลยนะ แต่จานที่บ้านหายไปทีละใบ อาทิตยยะहन ต้องเป็นฝีมือของขโมยแน่”

“คิดได้ยากนะที่ขโมยจะมาขโมยจานทีละใบ”

ในเรื่อง ‘เหยื่อธรรม’ เขาขโมยถ้วยจานเครื่องเงินกันนะ ผมอยากจะสวนกลับแบบคนบ้าวรรณกรรมอย่างนั้น แต่ก็อดใจไว้

“มันเป็นจานยี่ห้อดัง ถ้าเอาไปขายก็น่าจะได้เงินโขยูนะ”

“ถ้าพูดอย่างนั้นก็มีเหตุผลอยู่...เดี๋ยวนี้เอาไปประมูล เอาไปขายตลาดนัด หรือขายทางเน็ตก็ได้ง่าย...”

ฮิโรโอมิบนพึมพำ มองมาทางเราแล้วลูบท้ายทอย

“เอาเถอะ ของที่หายไปแล้วก็ต้องตัดใจ ใช่มั้ยล่ะ” เขาพูดอย่างไม่ใส่ใจ

จริงอยู่ที่คิดได้ยากกว่าจะมีผู้บุกรุกเข้ามาในบ้านนี้บ่อยๆ ประตูก็น่าล็อกอย่างดี ถ้าจะมีคนขโมยของ เป็นธรรมดาที่น่าจะสงสัยว่าเป็นคนในครอบครัว หรือคนรับใช้ แล้วก็คงจะไม่อยากแสดงความสงสัยแบบนั้นต่อหน้า

เราซึ่งเป็นคนนอก

ดูจากสายตาลูกหลิกของฮิโระโอมิ ก็รู้สึกได้ถึงว่าน่าจะมีอะไรอยู่
“เบื้องหลัง”

“เอาละ คุณขา รีบเอาของนำกลั้วแบบนั้นไปเก็บ แล้วไปเปลี่ยนเป็น
ชุดไว้ทุกข์ได้แล้ว เข้าใจนะว่าอาจจะเครียด แต่มากไปก็ไม่ได้ อีกประเดี๋ยว
ทุกคนก็จะมารวมตัวกันแล้วนะคะ”

“จัน มิทานิ ทาโดโกโระ เดียวเจอกันนะ”

เขาพูดแล้วก็หายเข้าไปในเรือนตะวันออก

“เฮ้! ต้องพาไปแนะนำให้พ่อกับแม่ของเทรุชิเร็วๆ สองคนนั้น
ต้องดีใจแน่”

ยุมิพูดด้วยเสียงสดใส

ทาดาชิเปิดประตูหน้า

ผมกำลังจะเข้าไปในวัง —บ้านของคัตสึราจิ

2 ตระกูลที่สูญยอด [อีก 30 เมตรน้ำจะถึงคฤหาสน์]

เมื่อเข้าประตูก็ต้องตกตะลึงกับโถงเพดานสูง เหมือนจะมีห้องพัก
สำหรับแขกที่ชั้นสอง และชั้นสามเป็นห้องของผู้อยู่อาศัย ที่โถงเจาะทะลุ
ชั้นหนึ่งและชั้นสอง ตรงกลางเป็นบันไดใหญ่ ส่วนแสงไฟที่ติดที่กำแพง
ไม่ใช่เทียนของแท้ แต่เหมือนเป็นหลอดไฟที่ทำเป็นรูปเทียน แม้แต่เครื่องเรือน
เล็กๆ น้อยๆ ก็ยังให้บรรยากาศเหมือนต่างประเทศ

“เฮ้อ จะให้ถอดรองเท้าไว้ที่ไหน...”

ผมถามอย่างเกรงๆ

“ใส่เข้ามาได้เลย ไม่ต้องเป็นห่วง”

อย่างกับบ้านพักในชนบทของฝรั่งเลย ตั้งแต่เมื่อครู่มีแต่เรื่องให้ตกใจ

แนะนำนักเขียน

อัตสึการะ ทาสึมิ

นักเขียนชาวญี่ปุ่น ประเภทนวนิยายสืบสวนและลึกลับ เกิดที่จังหวัดโตเกียว ในปี พ.ศ. 2537 สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยโตเกียว งานเขียนเปิดตัวด้วยเรื่อง “Great Detectives Don’t Lie” ในปี พ.ศ. 2559 ขณะที่ยังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย และได้รับความสนใจจากเรื่องลึกลับที่มีองค์ประกอบที่ละเอียดและมีกลอุบายที่โดดเด่น จึงได้รับรางวัล Kappa Two ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในโปรเจกต์ค้นหาผู้มีความสามารถใหม่ มีการตีพิมพ์ต่อเนื่องจากบนเว็บไซต์ Jaro ของประเทศญี่ปุ่น

รางวัลที่เคยได้รับ

ได้รับรางวัล Kappa Two ครั้งแรกจาก Great Detectives Don’t Lie ปี พ.ศ. 2559

ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิง รางวัล Honkaku Mystery Award ครั้งที่ 20 ประเภทนวนิยาย จากเรื่อง “Murder no Gurenkan” ปี 2563

ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล Authentic Mystery Award ครั้งที่ 21 ประเภทนวนิยาย จากเรื่อง “The Invisible Man Lurks Behind Closed Rooms” ปี พ.ศ. 2564

ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล Authentic Mystery Award ครั้งที่ 22 ประเภทนวนิยาย จากเรื่อง “Murder no Sokaikan” ปี พ.ศ. 2565

ได้รับการเสนอชื่อเข้าชิงรางวัล Japan Mystery Writers Association Award ครั้งที่ 76 ประเภทบทวิจารณ์/การวิจัย และได้รับรางวัล Honkaku Mystery Award ครั้งที่ 23

แนะนำนักแปล

บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์

นักแปลและล่ามดีเด่น รางวัลสุรินทราชา พ.ศ. 2562

ในวัยเด็ก อ่านการ์ตูนและดูรายการโทรทัศน์ของญี่ปุ่น จนได้มีโอกาสเรียนเอกภาษาญี่ปุ่นที่วิทยาลัยบพิตรกิมข สมัยที่ยังเป็นระดับปวช. แล้ว โชคดีได้ทุนรัฐบาลญี่ปุ่นไปเรียนคณะบริหารธุรกิจที่มหาวิทยาลัยโกเบ ทั้งในระดับปริญญาตรีและปริญญาโท จบแล้วทำงานที่บริษัท โดยตำแหน่งเตอร์ คอร์ปอเรชั่น ประเทศญี่ปุ่น อยู่หลายปี รวมเวลาที่อยู่ในญี่ปุ่น 12 ปี

เมื่อกลับมาประเทศไทยไม่ค่อยได้ใช้วิชาบริหารธุรกิจ แต่ใช้ภาษาญี่ปุ่นหากินมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นงานในสถานทูตญี่ปุ่น บรรณาธิการการ์ตูนญี่ปุ่น ผู้ประสานงานการถ่ายทำสารคดีของสถานีโทรทัศน์ญี่ปุ่น หรือดีเจรายการเพลงและสาระจัดเป็นภาษาญี่ปุ่นชื่อ “Ohayo Bangkok”

นอกจากนั้นยังเคยเป็นบรรณาธิการวารสาร “Anone” เพื่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นฉบับแรกฉบับเดียวในประเทศไทยของสมาคมนักเรียนเก่าญี่ปุ่น ในพระบรมราชูปถัมภ์เป็นเวลา 19 ปีเต็มก่อนจะปิดตัวไป ปัจจุบันเป็นล่ามอิสระและยังรับงานแปล ทั้งงานด้านเทคนิคการบริหาร และนวนิยายญี่ปุ่น

ตัวอย่างผลงาน

“เกมซ่อนหาล่าเอาตาย” เขียนโดย ยามาตะ ยูซุเกะ

“After School” เขียนโดย ฮิงาชิโนะ เคโงะ

“สามทกกรรมหิมะ พระจันทร์ ดอกไม้” เขียนโดย ฮิงาชิโนะ เคโงะ

“เจตนาร้าย” เขียนโดย ฮิงาชิโนะ เคโงะ

“พาเหรดแห่งความเสียบั่น” เขียนโดย ฮิงาชิโนะ เคโงะ

“Million Dollar Man” เขียนโดย คาวามูระ เก็งกิ

“ระเบิด” เขียนโดย โก คัตสึฮิโระ

ผลงานหมวดหมู่อื่นๆ

“สุดยอดกลยุทธ์ 8 บริษัทแนวหน้าของโลก” เขียนโดย ทานากะ
มิชิอากิ

“ปั้นพนักงานให้เป็นชุมพลของบริษัท” เขียนโดย อาริโมโตะ ฮิโตชิ

“จิเอะ CEO สาวมัธยมกู้วิกฤต สู้สุดใจยังงี้ก็ต้องรอด” เขียนโดย
ไคโนะโซ มาซาฮาคิ

ผลงานล่าสุด

“คุณฆ่าคนตาย” เขียนโดย ฮิงาชิโนะ เคโกะ

ฆาตกรรมคฤหาสน์น้ำเงินอาโอบิกัง 蒼海館の殺人

อัสীগาวะ ทาสึมิ เขียน

บัณฑิต ประดิษฐาณรงค์ แปล

Aomikan no satsujin © 2021 Tatsumi Atsukawa All rights reserved.

First published in Japan in 2021 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd., Tokyo

พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2567

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ

ISBN 978-616-14-0614-1

อัสীগาวะ, ทาสึมิ.

ฆาตกรรมคฤหาสน์น้ำเงินอาโอบิกัง.- กรุงเทพฯ : ไต้ฟกุ, 2567.

496 หน้า.- (ซีรีส์ฆาตกรรมคฤหาสน์).

1. นวนิยายญี่ปุ่น. 1. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0614-1

เจ้าสำนักไต้ฟกุ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

แบบปก/เนื้อใน

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวษะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

นันทวัฒน์ สกลกุล

พิมพ์ชนก พิชญทวีทรัพย์

ฉัตรสุดา ประเสริฐสุข ญาณิศร ชูโชคชัย

ทีมไต้ฟกุ

อัคคณัฐ ชุมนุ่ม

มนัญญา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บิ๊ก ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38

แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

ซีรีส์ “ฆาตกรรมคฤหาสน์แดง - น้ำเงิน”

ราคา 399.-

กดลองอ่าน

ฆาตกรรมคฤหาสน์แดงกุเร็งกัง Murder of Gurenkan

เบรีย่ง! เสียงฟ้าที่ผ่าลงมากลางภูเขาเป็นสัญญาณเริ่มต้นของ
หายนะ ผมและคัตสึรางิเพียงแค่อยากพบนักเขียนที่ชื่นชอบ
เท่านั้น ใครจะรู้ว่าความอยากรู้อยากเห็นจะทำให้ต้องมาพัวพัน
กับการไขคดีฆาตกรรม ภายใน 35 ชั่วโมง

ก่อนที่ไฟป่าจะเผาทุกคนในคฤหาสน์ให้วอดวาย พวกผมต้องหา
ทางหนีไปพร้อมกับหาตัวมือสังหาร

‘ระวังหลังไว้ให้ดี นอกเหนือจากกลไกลับ คนในคฤหาสน์
ก็เชื่อไม่ได้!’

ฆาตกรรมคฤหาสน์น้ำเงินอาโอมิกัง Murder of Aomikan

เราไม่ได้เจอเพื่อนรักอีกเลยนับตั้งแต่กลับจากค่ายติวสอบ
คัตสึรางิขาดเรียนเกินกำหนดด้วยเหตุผลที่ว่าคุณปู่เสียชีวิต
ทาโดโกโระคิดได้ว่าหากไม่ไปตามถึงที่ เขาอาจจะไม่ได้เจอเพื่อน
ของเขาอีกเลย

‘ท่ามกลางพายุที่รุนแรง หลายชีวิตร่วงหล่นราวกับเม็ดฝน’
จิตวิญญาณของนักสืบจมลงไปในน้ำ ทาโดโกโระและมิตานิ
ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากจุดเพื่อนเขาขึ้นมาเผชิญหน้ากับ
ความจริง

ราคา 459.-

กดลองอ่าน

พูดคุยและติดตามไฟฟุกุได้!

f : DaifukuPUB

@ : daifukupublishing

@ : @daifukupublishing

คดีฆาตกรรมคดีลี้รางตั้งตระหง่านบนเขาอย่างสมเกียรติวงศ์ตระกูลชั้นสูง
ทาโดโกโรซึ่งมาเยี่ยมเพื่อนรักอย่างคดีลี้ราง ได้รับการต้อนรับจากเจ้าบ้านอย่างดีเยี่ยม
เขาไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังจะต้องเผชิญกับพายุฝนและกระแสน้ำเชี่ยวกราก
ที่ซึ่งทุกคนไว้ในคดีฆาตกรรมกับ**ฆาตกรต่อเนื่อง**ที่ไม่รู้ตัวตน

ทาโดโกโรพบศพหัวขาดครึ่งและอวัยวะกระจัดกระจายสยดสยอง
ความสมบูรณ์แบบของครอบครัวที่ฉาบไว้ ปกปิดปมอันมืดมิดในสายเลือดไม่ได้อีกต่อไป...
เมื่อฝนหยุดตก ใครจะยังมีชีวิตเหลือรอด!

รางวัลชนะเลิศอันดับ 1 รางวัล “Hongaku Mystery Best 10” ปี 2021

ชนะเลิศอันดับ 2 Kono Mystery ga Sugoi ปี 2021

ชนะเลิศอันดับ 2 Shukan Bunshun Mystery Best 10 ปี 2021

ชนะเลิศอันดับ 3 Mystery ga Yomitai ปี 2021

นักเขียนดิกรินักวิจัยวรรณกรรมสืบสวน มหาวิทยาลัยโตเกียว

ขอส่งสารทำให้คุณไขปริศนา!

ลำดับที่ 2 ของ **“ซีรีส์คดีฆาตกรรมแดง – น้ำเงิน”** ที่อ่านแยกเล่มกันได้

SN0091 บิยายสืบสวน

กดซื้ออ่าน

www.booktime.co.th

@booktime